

ЖЕТА

ЧАСОПИС

7174 вересень 2021

Львівська архієпархія Української греко-католицької церкви

«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)

Патріарх Йосиф і парафія святих мучеників Сергія і Вакха у Римі

7 вересня 1984 року помер Предстоятель Української Греко-Католицької Церкви, кардинал, Митрополит Галицький та Архієпископ Львівський Йосиф (Сліпий). 8 вересня – це дата, коли пригадують про утворення парафії для українців-католиків східного обряду в Римі. Варто сказати, що саме Патріарх Йосиф був тим, хто чи не найбільше доклався до цього й був головним квалем справи заснування парафії для українців у Римі. Відтак можна сказати, що ці цифри, 7 і 8 вересня, події, що за ними стоять, зійшлися не випадково. Цей збіг наче є підтвердженням, що найбільшим визнанням і винагородою для людини, відзнакою її діяльності, є хороша пам'ять про неї та її досягнення. Щодо Патріарха Йосифа (Сліпого), то у нього таких непересічних та видатних дій багато. Про окремі з них зараз розповімо детальніше.

ПАСТИР І ДУХОВНИЙ ЛІДЕР

Уже на початку 1963 року митрополит УГКЦ Йосиф приїхав до Риму й оселився у Ватикані. На той момент за його плечима було 18 років, проведених в радянських таборах, а тому – підірване здоров'я і втрачені найкращі роки життя. Водночас не варто забувати і про плідну та надзвичайно важливу наукову, адміністративну і викладацьку діяльність у львівський період його життя. Одне й інше загартувало дух архієпископа Йосифа і давало йому готовність приймати важливі й потрібні для очолюваної ним спільноти рішення. Таким чином, наприкінці 1963 року в Апостольській столиці підтвердили для Галицького Митрополита статус Верховного Архієпископа, Йосиф (Сліпий) став членом Східної конгрегації. І саме в часі цих подій владика Йосиф голосно озвучував та відстоював ідею створення Патріархату для Української Греко-Католицької Церкви.

Ця пропозиція не знайшла належної підтримки у релігійному середовищі Ватикану. Тим не менше, Предстоятель УГКЦ продовжував активну діяльність у напрямку налагодження співпраці з осередками Греко-Католицької Церкви, підтримував та всіляко сприяв появі греко-католицьких храмів у Римі і в інших населених пунктах; ієрарх вдихнув нове життя в діяльність Українського богословського наукового товариства і відновив видання декількох богословських часописів, клопотався про заснування навчальних закладів.

ПАРАФІЯ В РИМІ

Одним із найважливіших напрямків діяльності кардинала Йосифа в Римі було відкриття храмів для вірних греко-католицької спільноти й заснування нових парафій. Так, саме Йосиф Сліпий впродовж тривалого часу добивався і клопотався про створення персональної парафії для українців-католиків візантійського обряду. Майже одразу після переїзду до Риму він почав докладати значних зусиль задля передання Українській Греко-Католицькій Церкві комплексу з храму свв. мчч. Сергія і Вакха та прилеглих до святині будівель. Варто сказати, що цей процес можна означити і словом «повернення», адже ще в середині XVII століття, після клопотання унійного митрополита Йосифа Веляміна Рутського, церкву святих мучеників Сергія і Вакха з прилеглими

до неї будівлями передали русинам, які прийняли Унію. Комплекс мав стати осідком прокураторів Київської Церкви (Унійної). Наприкінці XIX століття папа Лев XIII створив при храмі Руську колегію (сьогодні – Українська папська колегія святого священномученика Йосафата).

Відтак зрозумілим є намір Патріарха Йосифа, щоб українські греко-католики володіли саме цією святинею. І цей задум вдалося втілити. У тому ж 1970 році храм повернули греко-католикам, а вже 8 серпня 1970 року відбулася наступна знаменна подія: цього дня кардинал Анжело Делл'Аква, вікарій папи для єпархії міста Риму, утворив таку парафію. Це було затверджено його декретом «Пастир, що чуває» («Pastoris vigilantis»). При цьому зазначалося, що ціллю такої дії є, «щоб Христові вірні, які походять з українського народу і проживають в різних куточках Риму, духовно єдналися й отримували належну опіку». Важливо зазначити, що це місце є не тільки духовним центром для греко-католицької спільноти «вічного міста», але й важливим культурним та історичним осередком. У 1970-х роках було проведено археологічні дослідження кriptи храму святих Сергія і Вакха. Відтак є підстави вважати, що підземні приміщення утворені не в часі будівництва святині, а відносяться до будівлі II століття до народження Христа і були, очевидно, частиною палацу якогось із давньоримських вельмож.

«FINIS CORONAT OPUS»

Наприкінці жовтня 1971 року Патріарх Йосиф освятив відновлений храм та затвердив парафію свв. мчч. Сергія і Вакха. Це дійство супроводжувалося ще й урочистостями з нагоди 375-ліття Берестейської унії та 325-ліття Ужгородської унії. При парафії святих Сергія і Вакха тоді ще й відкрили Музей українського мистецтва та готельний комплекс.

Врешті, 27 вересня 1969 року у Римі було посвячено ще один храм для греко-католицької громади – собор Святої Софії. З цієї нагоди у своїй урочистій промові Патріарх Йосиф говорив про жертву «цілого українського Божого люду», а посвячений храм назвав «знаком і символом незнищимості Божого храму на землі [...] вічно горючим острівцем християнської праведності».

Важко підібрати кращі й більш влучні слова на означення діяльності, яку провадив Патріарх Йосиф у Римі після вивільнення з радянських таборів. Результати цієї праці він залишив наступникам, і ця спадщина заслуговує на найбільш світлу та вдячну пам'ять.

Освячення храму святого пророка Іллі в с. Любині

У день свята святого славного пророка Іллі, 2 серпня, Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, звершив пастирський візит до парафії с. Любині Краковецького протопресвітерату. Тут з нагоди празника парафії він у співслужінні численного духовенства освятив новозведений храм святого пророка Іллі та звершив Архієрейську Божественну Літургію.

До вірних Митрополит Львівський звернувся зі словом проповіді про святого пророка Ілля, вірного Богові мужа молитви і великої праведності. Розмірковуючи над цією постаттю, проповідник звернувся до слів святого Івана Золотоустого: «Не у великій кількості вся важність, але в перевазі чесноти. Ілля був один; але його не був вартий світ». Таким чином, каже архієрей, попри людські слабкості, святий пророк виправдовується через велич свого смирення. «За словами святого письменника Церкви, один, яким був Ілля, – також воїн, що може принести багато духовного добра. Пам'ятаймо про цього святого, практикуймо чесноти, якими прославився святий пророк Ілля, зокрема, великою довірою до Бога та щирою молитвою. Молімося до нього, щоб випросив нам від Господа дар великої віри!» – закликав архієрей.

Щодо новоосвяченого храму митрополит зауважив: «Престол та храм, крім окроплення освяченою водою, помазано святим миром, немов особу, над якою звершена тайна Миропомазання», – щиро просячи парафіян села Любині з найбільшою пошаною ставитися до своєї святині, берегти та прикрашати її, як личить шанувати оселю живого Бога. Насамкінець архієпископ склав щиру подяку будівничим, архітекторам, жертводавцям та всім, хто спричинився до побудови церкви святого Іллі.

На завершення відбувся Чин освячення води та благословення вірних, що взяли участь у спільній молитві.

Пресслужба Львівської архієпархії

Музей митрополита Андрея відсвяткував першу річницю

29 серпня 2021 року Музей митрополита Андрея Шептицького у Львові урочисто відсвяткував першу річницю з дня відкриття.

Святкування розпочалося Архієрейською Божественною Літургією в храмі блаженного священномученика Климентія Шептицького (м. Львів, вул. Кривоноса, 1). Звершив Літургію Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, у співслужінні з директором музею ієрм. Севастіаном (Дмитрухом) та синкелом у справах монашества Львівської архієпархії ієрм. Юстином (Бойком).

По завершенні богослуження працівники та гості музею поділилися здобутками за цей рік, планами розвитку музею. Ієрм. Севастіян подякував митрополитові за благословення і сприяння діяльності музею, а митрополит побажав музейній спільноті плідної праці надалі.

Пресслужба Львівської архієпархії

Пресвітерське рукоположення Віталія Байди

У день пам'яті святого великомученика і цілителя Пантелеймона, 9 серпня, Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, рукоположив у священство диякона Віталія Байду. Пресвітерське рукоположення відбулося в часі Архієрейської Божественної Літургії, яку Митрополит Львівський звершив в Архикафедральному соборі святого Юра. Архієреєві співслужили сотrudники собору та запрошені священнослужителі.

По завершенні Літургії новопоставлений ієрей Віталій уділив благословення усім присутнім – парафіянам собору та гостям, які взяли участь у богослуженні.

Пресслужба Львівської архієпархії

Святкування у Згромадженні сестер-катехиток святої Анни

7 серпня, у день Успення святої Анни, матері Пресвятої Богородиці, Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, відвідав парафію святої Анни у Львові. Тут він звершив Архієрейську Божественну Літургію, що була ознаменована урочистостями у Згромадженні сестер-катехиток святої Анни. Архієреєві співслужили сотrudники парафії та запрошене духовенство, зокрема, синкел у справах монашества Львівської архієпархії ієрм. Юстин (Бойко).

В часі Літургії відбулися обличини кандидатки у Згромадження сестер-катехиток святої Анни – с. Йосафати (в миру Олени Запотічної). Також с. Марія (Іванюк) звершила відновлення своїх тимчасових монаших обітів, а інші сестри Згромадження відновили вічні обіти.

Пресслужба Львівської архієпархії

Празник парафії Преображення ГНІХ в с. Підлисса

У день свята Преображення Господа нашого Ісуса Христа, 19 серпня, Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, відвідав с. Підлисса Княжого деканату. Тут він звершив Архирейську Божественну Літургію у співслужінні місцевого та запрошеного духовенства з нагоди храмового празника парафії Преображення ГНІХ.

По завершенні Літургії відбувся Чин освячення води та благословення першоплодів і всякої речі. Опісля митрополит звершив окроплення освяченою водою храму, який зусиллями парафіян був оновлений зовні, а також уділив вірним архирейське благословення.

Пресслужба Львівської архієпархії

На Святоюрській горі відбулася Куріяльна рада Львівської архієпархії

11 серпня на Святоюрській горі відбулася зустріч Куріяльної ради Львівської архієпархії УГКЦ. Зустріч очолив владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії.

На початку зустрічі владика, як протосинкел Львівської архієпархії, привітав усіх учасників ради та побажав плідної праці. Головні питання, які розглянули під час зустрічі – розвиток паломницького центру у Глинянах та питання душпастирства й підтримки мігрантів.

Адміністратор парафії у Глинянах о. Андрій Лукачик ознайомив присутніх із процесом відновлення та реставрації дерев'яної церкви Успіння Пресвятої Богородиці, що є пам'яткою архітектури національного значення, відкриття якої планується на осінь 2021 року, а також окреслив візію розвитку душпастирського паломницького центру у Глинянах.

Окремо на Куріяльній раді розглянули питання душпастирства мігрантів. Ієрм. Леонтій, білорус за походженням, представив основні потреби та виклики, які чекають мігрантів у Львові. Учасники також обговорили інші поточні питання, серед яких – процеси, виклики та перспективи розвитку новітніх спільнотних рухів у Львівській архієпархії. Завершилася Куріяльна рада спільною молитвою.

Пресслужба Львівської архієпархії

Ієрейське рукоположення капелана «Центру опіки сиріт» Остапа Нича

2 серпня, в день святого славного пророка Іллі, в Архикаatedralному соборі святого Юра Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, уділив ієрейське рукоположення капелану «Центру опіки сиріт» Остапу Ничу.

Божественну Літургію з цієї нагоди Преосвященному владіці Володимирі співслужили синкел у справах капеланства військових, ув'язнених, студентів та дітей-сиріт о. Андрій Хомишин, голова «Центру військового капеланства» та настоятель Гарнізонного храму о. Тарас Михальчук, голова «Центру опіки сиріт» о. Роман Прокіпець, голова «Центру студентського капеланства» та інші священнослужителі Львівської архієпархії.

Владика Володимир привітав новопоставленого священика «Центру опіки сиріт» та побажав ревного і досконалого служіння, щоб отець Остап став духовним батьком для осиротілих дітей і не залишав їх.

По завершенні Літургії отець Остап Нич уділив усім ієрейське благословення.

Джерело: kapelanstvo.info

Митрополит Львівський відзначив грамотою львівських лікарів

Архієпископ і Митрополит Львівський Високопреосвященний Ігор відзначив грамотою завідувача відділенням пульмонології Львівського регіонального фтизіопульмонологічного клінічного лікувально-діагностичного центру, головного спеціаліста з пульмонології ДООЗ ЛОДА Надію Рудницьку та колектив пульмонологічного відділення №1 ЛРФПКЛДЦ. «Праця медичного працівника – це радість співпраці з Богом у даруванні життя та оздоровлення недужих», – мовиться у грамоті.

Митрополит Ігор висловив медикам слова вдячності за докладені зусилля для збереження здоров'я та життя людини. «Нехай Ваше буття й надалі буде сповнене кипучою енергією, праця приносить радість і щедрі плоди, а Всемиловичий Господь обдарує Вас ласками від своїх щедрот, здоров'ям, витривалістю духа та завзяттям на дорозі життя на славу Богу та добро нашого українського народу на многії та благії літа!» – побажав владика митрополит.

Грамоту Надії Рудницькій вручив єпископ-помічник Львівської архієпархії Преосвященний Володимир у неділю, 29 серпня, в Архикаatedralному соборі святого Юра.

Зазначимо, що колектив цього пульмонологічного відділення, зокрема, у час пандемії коронавірусу, допоміг великій кількості духовенства, монашества та вірних Львівської архієпархії, за що їм сьогодні висловлюємо щире подяку.

Пресслужба Львівської архієпархії

Провід Світового конгресу українців зустрівся з Главою УГКЦ

22 серпня відбулася зустріч провладу Світового конгресу українців (далі – SKU) із Блаженнішим Святославом, Главою Української Греко-Католицької Церкви.

Президент SKU Павло Ірод наголосив на важливості християнських принципів і визначальній ролі Церкви як духовної основи для українців у всьому світі та їхнього самовизначення.

Провідники SKU обговорили також низку важливих гуманітарних та соціальних питань щодо підтримки українських громад у світі, яку здійснює УГКЦ. Під час зустрічі йшлося про сучасні події в Україні та в українській діаспорі, про важливість світового українства в розбудові незалежної України та спільні напрями роботи з УГКЦ.

Павло Ірод подякував Блаженнішому Святославу за колосальну роботу, що здійснює УГКЦ для українців у всьому світі, за його особисту жертвовну та віддану працю.

Як було зазначено під час зустрічі, українці в діаспорі добре розуміють цінність і впливовість Церкви у збереженні української самобутності і традицій. Українська Греко-Католицька Церква завжди була і залишається однією з ключових опор для українців у всіх кутках світу.

Пресслужба SKU

У Самборі освятили храм на честь блаженних священномучеників Йосафата Коциловського та Григорія Лакоти

5 вересня в м. Самбір владика Ярослав, єпарх Самбірсько-Дрогобицький, освятив перший в історії храм на честь блаженних священномучеників Йосафата Коциловського і Григорія Лакоти. Відтак єпископ відслужив у новоосвяченому храмі Божественну Літургію разом із собором священників Старосамбірського і Самбірського деканатів.

Під час проповіді владика Ярослав зазначив, що українська земля породила безліч святих і мучеників у буремні роки ХХ ст. «Наша УГКЦ, переслідувана безбожною комуністичною владою, але нескорена, кров'ю численних своїх мирян, монашества, священників, єпископів засвідчила свою вірність Христові і Його святій Церкві. До цих нових мучеників ХХ ст. належать і священномученики Йосафат Коциловський і Григорій Лакота, котрих проголосив блаженними святий Папа Іван Павло II двадцять років тому під час свого паломництва в Україну в червні 2001 року Божого», – наголосив єпископ.

Наприкінці проповіді владика Ярослав зауважив, що завершення будівництва нового храму відкриває нову сторінку в побудові нерукотворних храмів – людських душ, які оновлюватимуться у Божому домі благодаттю Святого Духа у Святых Тайнствах. «Духовні храми людських душ сьогодні потребують бути оновленими, бо в минулому столітті вони були десятиліттями нищені комуністичним режимом, а у ХХІ ст. наражаються на не меншу небезпеку з боку невидимого ворога, який підступно намагається вбити в людській душі все святе, стираючи грань між добром і злом, пропагуючи всюдозволеність, споживацтво та гедонізм», – наголосив єпископ.

Крім того, архиєрей додав, що в новозбудованому храмі вірні подорожуватимуть сторінками Святого Письма, вслухаючись у повчання Христа, який промовлятиме через проповіді та гомілії священнослужителя. «У ньому, як учні в Емаусі, ми пізнаватимемо Христа при ламанні Євхаристійного хліба, яке здійснюватиметься на шойно освяченому престолі. Пам'ятаймо про потребу частого і гідного причащення цих Святых Тайн, бо вони є «ліком безсмертя», який не лише рятує від смерті, але й дарує життя вічне в Христі Ісусі», – наголосив він.

По завершенні богослужіння владика Ярослав подякував о. Богдану Добрянському, котрий трудився над будівництвом храму, а також церковній громаді Різдва Пресвятої Богородиці, яка в нелегкі часи економічної розрухи взялася за благородну справу будівництва Божого храму.

Пресслужба Самбірсько-Дрогобицької єпархії

Екзарх Харківський уперше відвідав Преображенську парафію УГКЦ м. Лозова

19 серпня віряни Преображенської парафії Української Греко-Католицької Церкви у Лозовій на Харківщині відзначили престольне свято. З цієї нагоди громаду відвідав екзарх Харківський владика Василь. Тут архиєрей звершив святкове богослужіння разом із настоятелем храму о. В'ячеславом Трушем та священником парафії Трьох Святителів УГКЦ о. Андрієм Насінником й освятив первоплоди, що їх принесли віряни.

Учасниками свята цього дня стали не лише мешканці Лозівської територіальної громади і харків'яни, а й численні гості.

Владика Василь подякував усім, хто прийшов цього дня до храму, і побажав мати в собі якомога більше світлих думок та прагнень, відчути на собі Божу благодать. Щодо майбутнього розвитку греко-католицьких парафій на цих теренах, то владика Василь зазначив, що тут планується будівництво нових храмів.

Варто додати, що для екзарха Харківського це перші відвідини Преображенської громади в Лозовій. До березня 2020 року парафія входила до складу Харківсько-Полтавської єпархії УАПЦ, а після саморозпуску єпархії приєдналася до УГКЦ. Преображенська громада м. Лозова зареєстрована 25 травня 2015 року. Храм відвідують десятки лозівчан і мешканців віддалених сіл.

За матеріалами: Харківський екзархат УГКЦ

У Стрию сестри-служебниці відкрили новозбудований дитсадок

31 серпня у Стрию відбулося урочисте відкриття та освячення новозбудованого дитсадка (захоронки). Будовою опікувалося Згромадження сестер-служебниць СНДМ. Садок розташований на території, де монастир сестер-служебниць діяв ще з 30-х років ХХ століття.

Очолив освячення новозбудованого садочку єпископ-помічник Стрийської єпархії УГКЦ Богдан Манишин у співслужінні із собором священників.

Прибула на урочистості і Генеральна настоятелька Згромадження сестер-служебниць НДМ с. Софія (Лебедович), яка зізналася, що їй не з чуток, а з власного досвіду відомо, яка то велика і складна справа – будова. І сестри впоралися з цим завданням із гідністю.

Подячними грамотами сестри-служебниці відзначили тих, хто працею своїх рук, добродійними внесками та стараннями посприяв у будові. Особливо ж подякували своїй співсестрі Еммануїлі (Харишин), яка була відповідальною за цю будову і втілення цього проекту в життя.

«Духовна велич Львова»

У Філадельфії провели літній християнський табір «Сім Святих Таїнств»

З 16 до 20 серпня у Філадельфії тривав літній християнський табір «Веселі канікули з Богом. Сім Святих Таїнств», який спільно zorganizували Релігійне товариство українців-католиків «Свята Софія» США (ТСС А) та сестри Чину святого Василя Великого. У заході, що відбувся в Духовному центрі сестер-василіянок провінції Христа-Чоловіколюбця у м. Дженкінтавін (штат Пенсильванія), взяли участь близько 30 дітей віком від 6 до 13 років.

Тематику організатори опрацювали з думкою про Святі Таїнства Церкви. Таїнства – це знаки, тобто слова і дії, встановлені Ісусом, щоб обдарувати особливими благодаттю тих, хто з вірою їх приймає. Через таїнства Ісус в особливий спосіб присутній серед вірних: «Отож Я з вами по всі дні аж до кінця віку» (Мт. 28, 20). Католицька Церква визнає сім Святих Таїнств: Хрищення, Миропомазання, Євхаристію, Покаяння, Єлеопомазання, Священство, Подружжя.

Програму табору було створено з метою поєднання духовної та культурної спадщини українського народу. У рамках табору діти молилися, вивчали християнські пісні, танцювали банси, навчалися рукоділлю, грали в навчальні та рухові ігри, відвідали кімнату Василянської спадщини, переглянули християнські фільми. Програму координувала голова ТСС А Ірина Іванкович за активної участі сестер ЧСВВ Ольги Михайлюк, Розанни, Лідії Савки, а також за підтримки юних волонтерів. Божественні Літургії для учасників табору відслужили о. Іван Цюрпіта та о. Руслан Боровий.

Це вже четверта спільна ініціатива Товариства «Свята Софія» США та сестер Чину святого Василя Великого в царині духовного виховання молодого покоління українців, «в розсіянні сущих».

Пресслужба Товариства «Свята Софія» США

У Мюнхені помолилися за Україну

29 серпня, у День пам'яті захисників України, вірні Апостольського екзархату в Німеччині та країнах Скандинавії на чолі зі своїм єпископом Богданом (Дзюрахом) помолилися за країну долю Української Держави.

В Архирейській Божественній Літургії, яку очолив Апостольський екзарх для українців візантійського обряду в Німеччині та країнах Скандинавії владика Богдан, взяв участь численні вірні, генеральний консул України в Мюнхені Юрій Ярмілко, співпрацівники консульства, молодь та представники громадських організацій.

На початку своєї проповіді владика Богдан зазначив, що Батьківщина є даром Божим, який ми повинні із вдячністю прийняти, цінувати та плекати у своїх нащадках. Незважаючи на те, що більшість зібраних покинули свою домівку з різних мотивів, за словами проповідника, неможливо покинути своєї Батьківщини, адже вона є частиною нас самих. І тому її можна зустріти в навколишніх для української еміграції в Німеччині речах: в інших людях під час зустрічей, у національній символіці, у служінні в громадських організаціях, в історії України, яка тісно переплетена із баварською землею, у парафіяльній спільноті.

По завершенні Божественної Літургії із привітальним словом до присутніх звернувся генеральний консул України в Мюнхені Юрій Ярмілко. Відтак відбулася панахида за всіх померлих та невинно убитих захисників України, після якої присутні на молитві процесійно перейшли до пам'ятного знака і деревця, висадженого на честь захисників України. До цього пам'ятного знака, як вияв вдячної пам'яті і любові до загиблих героїв, які віддали життя за волю і незалежність України, були покладені соняхи.

Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

Душпастирство молоді Перемисько-Варшавської архієпархії УГКЦ організувало паломництво символів СДМ

25 серпня душпастирство молоді Перемисько-Варшавської архієпархії УГКЦ (Польща) організувало десятиденне паломництво символів Світового дня молоді – хреста та ікони Богородиці – місцями, пов'язаними з особливим вшануванням Діви Марії. Осердям цієї події став храм у м. Ярослав, у якому зберігається чудотворна Богородична ікона «Милосердя двері».

«25 серпня відбулося наше паломництво. Молоді було небагато, однак ті, які прийшли, надзвичайно цінні. Ця зустріч дала нам розуміння сутності символів СДМ, бо це, мабуть, єдина святиня, до якої люди не йдуть на прощу, а вони виходять до них, щоб зустріти і запросити молодь. Найбільше враження на учасників створило те, що той хрест та ікона мандрують світом вже з 1984 року. З нами був голова молодіжного душпастирства Польщі, і його вразило те, наскільки натхненно наша молодь молиться Ісусову молитву», – розповів очільник Молодіжної комісії Перемисько-Варшавської архієпархії УГКЦ о. Григорій Назар.

Крім молитовного аспекту, також відбулася зустріч священників, залучених до роботи з молоддю.

– Ми обговорили підготування до СДМ, а також наголосили молоді, що Світовий день молоді – це не екскурсійна поїздка, а можливість відчути зміни в собі, побачити, що ми йдемо через життя. Важливо і те, що ця зустріч мала велике значення і в тому, що ми, представники УГКЦ, засвідчили свою дієвість у Польщі, – додав отець Григорій.

За матеріалами: «Дивенсвіт»

Всі громади УГКЦ в Італії перейшли на григоріанський календар

Григоріанський

ПОНЕДІЛОК	ВІТРОК	СЕРЕДА	ЧЕТВЕР	П'ЯТНИЦЯ	СУБОТА	НЕДІЛЯ
		1 Новий церк. рік Симеона Стоянина прп.	2 Маманта мч., Івана Посника прп.	3 Антима свщчл., Теофіста прп.	4 Васили свщчл., Моїсея Богомоцка прп.	5 13-а Гл. 6, Ев. 4 Захарі прп. (Сикастети прп.)
6 Чудо св. арх. Михаїла в Колодах	7 Передві Різдва Богородиці Созонта мч.	8 РІЗДВО ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ	9 Іоанніа й Анні прав., Сереріана мч.	10 Митродорі, Митродорі й Нікфодорі мчц.	11 Передві Воздвиж. Теодорі Олександрійської прп.	12 14-а Гл. 7, Ев. 5 Передві Воздвиж. Відданні Різдва Богор. Антоніа свщчл.
13 Передві Воздвиж. Корнеліа сатинка	14 ВОЗДВИЖЕННЯ ЧЕСНОГО ХРЕСТА	15 Михите влщч.	16 Відданні Різдва Богородиці Свфеліа влщч., Лудмили	17 Софії, Віри, Наді й Любові мчц.	18 По Воздвиженні Самеї прп.	19 17-а Гл. 8, Ев. 6 По Воздвиженні Трофіма, Саввато й Доримедонта мч.
20 Михаїла і Теодора мчц., Евстратія влщч.	21 Відданні Воздвиження Кодрата ап.	22 Феліа свщчл., Іони прп.	23 Зачаття Ізана Христелі	24 Теклі перемч.	25 Евросій прп.	26 18-а Гл. 1, Ев. 7 Ізана Богослова ап., Шарбеліа мч.
27 Калістрата мч., Ідруніа мчц., Ніла прп.	28 Карітона прп., Вічеслава	29 Кіріла сатинка прп.	30 Григорія свщчл.			

«Проголошую перехід усіх українських громад Апостольського екзархату в Італії на григоріанський календар з 1 вересня 2021 року, з початку Індикту, тобто Нового літургійного року», – йдеться в декреті Апостольського екзарха Діонісія від 31 травня 2021 року.

Рішення про перехід, як зазначено у декреті, ухвалене, «підключуючись про духовний розвиток Апостольського екзархату в умовах італійського середовища, часу та місця нашої Церкви, у турботі про вірних, моїх опіці повірених, розуміючи потреби всіх вірян та дбаючи про можливість кожного вповні жити літургійним, а передусім євхаристійним життям».

Напередодні важливих змін у літургійному житті екзархату до вірних звернувся протосинкел о. Теодосій Грень, ЧСВВ, пояснюючи, в чому полягає календарна реформа та якими душпастирськими потребами вона зумовлена.

Довідка
Апостольський екзархат УГКЦ в Італії – екзархат Української Греко-Католицької Церкви з осідком у Римі, заснований 11 липня 2019 року. Ця церковна територіальна одиниця охоплює всю територію Італії. Духовну опіку приблизно 70 тисяч вірних, згуртованих у 152 громадах, здійснюють понад 60 священників. Апостольським екзархом є владика Діонісій Ляхович. Катедральним храмом та осідком – парафіяльний храм святих Сергія і Вахха в Римі.

Департамент інформації УГКЦ

Папа Франциск прийняв на аудієнції Апостольського нунція в Україні

2 вересня Папа Франциск прийняв на аудієнції архієпископа Вісвалдаса Кулбокаса, Апостольського нунція в Україні. Зустріч була присвячена початковій його дипломатичній місії. 7 вересня 2021 року Архієпископ Вісвалдас прибув в Україну.

Нагадаємо, що про призначення нового Апостольського нунція було повідомлено 15 червня 2021 року. Ним став литовець монсенйор Вісвалдас Кулбокас, на той час радник Нунціатури. Єпископські свячення нового представника Святого Престолу в Україні відбулися 14 серпня у Вільнюсі.

Для архієпископа Вісвалдаса Кулбокаса, який поступив на дипломатичну службу Святого Престолу 2004 року, працювавши відтоді в дипломатичних представництвах в Лівані, Нідерландах, Російській Федерації, у відділі Державного секретаріату Святого Престолу у справах відносин із державами та в Кенії. Україна стане першим місцем служіння як Апостольського нунція.

За матеріалами: «Vatican News»

Папа: Кожна людина – образ Бога, разом викоринюймо лихо сучасного рабства

Пам'ятник жертвам работоргівлі в Альбреді, Лібрія, місці відправлення невольників із Західної Африки до Америки

Рабство існує досі. Про це нам нагадає Міжнародний день пам'яті жертв работоргівлі та її ліквідації, який щороку відзначається 23 серпня на згадку повстання рабів Сан-Домінго і Гаїті в 1791 році, яке поклало початок процесу ліквідації системи трансатлантичної работоргівлі. І хоч це ганебне явище було скасоване, сьогодні в світі поширюються нові форми невольництва.

«Трудімося разом над тим, щоби викоринити жорстокий бич сучасного рабства, що також сьогодні заковує мільйони людей в нелюдності та приниженні. Кожна людська істота є Божим образом, а тому є вільною та призначеною жити в рівності та братерстві», – з таким закликом Папа Франциск звертається до людей на усіх континентах за допомогою соціальних мереж.

Від самого початку свого понтифікату Папа Франциск рішуче виступав проти цього жадливого лиха. Підписуючи наприкінці 2014 року разом з іншими релігійними лідерами декларацію проти сучасних форм рабства, Святіший Отець нагадував, що, незважаючи на значні зусилля багатьох людей, «сучасне рабство й надалі залишається жорстоким бичем, присутнім у широких масштабах». Торгівля людьми, примусова праця, проституція, нелегальна торгівля органами... Згідно з припущеннями, кількість жертв нових форм рабства перевищує 40 мільйонів, що втричі перевищує показник періоду трансатлантичної работоргівлі.

За матеріалами: «Vatican News»

Фонд, створений Папою у Римській дієцезії, допоміг 2,5 тисячам потребуючих

Представлено підсумки діяльності фонду «Христос – Божественний Робітник», який Папа Франциск створив минулого року для підтримки людей, які економічно постраждали від наслідків пандемії.

«Як Єпископ Риму, я вирішив створити в дієцезії Фонд «Христос – Божественний Робітник», аби нагадати про гідність праці, з початковим асигнуванням 1 мільйона євро для нашої дієцезальної «Caritas», – цими словами в листі на ім'я вікарія для Римської дієцезії кардинала Анджело Де Донатіса Папа Франциск 8 червня 2020 року повідомляв про заснування нового фонду для економічної підтримки тих, хто постраждав внаслідок економічної кризи, спричиненої пандемією коронавірусу.

3 серпня 2021 р. в осідку Вікаріату Римської дієцезії відбулася презентація результатів діяльності цього фонду. До проекту Папи приєдналися регіон Лаціо та Миська рада Риму, які додали кошти до початкового внеску фонду. Також пожертви надійшли від підприємств та приватних осіб. Завдяки цьому отримали допомогу 2,5 тисячі людей на основі 920 отриманих подань. За словами архієпископа Пальм'єрі, «завдяки цьому проекту ми старалися, кожен зі свого боку та в рамках своїх компетенцій, протиставити взаємодопомогу тенденціям до егоїзму».

Найбільше прохань про допомогу надійшло від осіб, які втратили працю в сферах, що найбільше постраждали від наслідків пандемії, як от готельний чи ресторанный бізнес. Крім того, по допомогу зверталися працівники крамничок, які були зачинені під час карантину, домашні робітники, доглядачі похилих віком. Це могла бути одноразова допомога для оплати помешкання, або ж щомісячна фінансова допомога. Умовою для співпраці з фондом було виразне бажання знайти працю. Фонд також підтримував сімейні бізнеси та організував курси для здобуття нового фаху з метою подальшого працевлаштування.

За матеріалами: «Vatican News»

У продажі з'явилась офіційна атрибутика футбольної команди Ватикану

Офіційна футболка, спортивний костюм, наплічник і кепка з символікою футбольної збірної Ватикану, яка згуртовує громадян і працівників найменшої держави світу: віднедавна ці речі можна придбати у крамниці Ватиканських музеїв. Йдеться про проект, здійснений провідом Ватиканської асоціації любительського спорту. Ідея виникла в період пандемії Covid-19 і полягає в тому, щоби половину виручених коштів передавати на діла милосердя Святішого Отця.

Ініціатива одного з директорів була зустрита з великим ентузіазмом, а під час загальної аудієнції 23 червня 2021 р. персоналізовану футболку вручено Папі Францискові, який був першим, хто отримав такий подарунок. На знак вдячності за постійну підтримку своєї діяльності, на підтвердження свого наміру й надалі займатися спортивною діяльністю під знаком милосердної любові, дружби, діалогу та зустрічі, Ватиканська асоціація любительського спорту вирішила подарувати такі іменні футболки також очільникам різних дикастерій Римської Курії та директорам департаментів Губернаторства Держави-Міста Ватикану.

Проведення спортивних заходів відновиться вже у вересні участю ватиканської збірної у благодійному турнірі «Матч серця – гол на користь педіатрії», що збирає кошти для педіатричних відділень. Далі в програмі – чемпіонат з футболу чоловічих команд, турнір жіночих команд, ватиканський кубок і суперкубок, меморіальні змагання та проведення «Свята сімей».

За матеріалами: «Vatican News»

Співчуття Папи з приводу вбивства двох черниць у Південному Судані

Папа Франциск надіслав телеграму співчуття на ім'я Апостольського нунція в Південному Судані архієпископа Марка Кадіма з приводу вбивства двох черниць Згромадження Пресвятого Серця – сестер Мері Абуд та Реджини Роби під час нападу озброєних осіб, який стався в цій країні в неділю, 15 серпня. У телеграмі, підписаній Державним секретарем Святого Престолу кардиналом П'єтро Пароліном, Святіший Отець висловив співчуття родинам та чернечій спільноті з приводу цього «безглузкого акту насильства» і висловив сподівання, що їхня жертва «сприятиме досягненню миру, примирення та безпеки в регіоні».

Дві черниці були вбиті у засідці на дорозі, що з'єднує столицю Південного Судану Джубу з містом Німуле, що на кордоні з Угандою. Разом з іншими сестрами та кількома вірними черниці поверталися до Джуби з однієї із парафій дієцезії Торіт, де брали участь у святкуванні сторіччя заснування парафії. Вони їхали в автобусі, на який напали бойовики. Внаслідок нападу, як повідомили місцеві джерела, були вбиті сестра Мері, сестра Реджина та ще три людини.

За матеріалами: «Vatican News»

Допомога від Папи Франциска для католицької лікарні в Ліберії

Церква в країні, що перебуває на передовій у боротьбі з інфекційними недугами, вчоргове стала адресатом допомоги від Апостольської Столиці: минулого тижня католицький шпиталь Святого Йосифа, що в дієцезії Монровія, столиці західно-африканської країни Ліберії, отримав медичне обладнання для лікування хворих на коронавірус. Кампанія вакцинації у країні проходить дуже повільно – лише 0,6 відсотка населення отримало повний курс щеплення. Тому солідарність займає важливе місце в наданні допомоги.

25 серпня Апостольський нунцій Дагоберто Кампос Салас у присутності Генерального секретаря місцевої єпископської конференції о. Деніса Кефаса Німене передав медичному закладові антисептичні препарати для дихальних шляхів, кисневі концентратори, захисні та дихальні маски, засоби індивідуального захисту. «Дякуємо Святішому Отцеві за цей дар», – сказав о. Німене, звернувши увагу на те, що від початку пандемії Папа підтримував харитативну діяльність місцевої Церкви також і фінансовими пожертвами. Тож цей останній жест є «продовженням тривалої солідарності».

Лікарня Святого Йосифа, якою управляє орден святого Івана Божого (Боніфратри), координує діяльність усіх 22 медично-санітарних структур, які в Ліберії провадить Католицька Церква. В 2014 році колектив лікарні ставив чоло епідемії еболи. Відтоді докладається чимало зусиль на те, щоби приготувати персонал й оснастити структуру для схожих надзвичайних ситуацій, що стало у пригоді під час пандемії коронавірусу.

У серпні допомогу від Папи Франциска для боротьби з коронавірусом отримав також шпиталь «Доброго Пастиря» в Сітекі (Есватіні), що на півдні Африки. 11 серпня до медичного закладу були доставлені апарати для штучної вентиляції легень, засоби індивідуального захисту та інше медичне обладнання.

За матеріалами: «Vatican News»

Блаженніший Святослав взяв участь у Зустрічі східних католицьких єпископів Європи

5 вересня в Будапешті (Угорщина) розпочалася Зустріч східних католицьких єпископів Європи. Цьогорічна зустріч, темою якої є «Євхаристія і синодальність», відбувається в рамках Міжнародного євхаристійного конгресу.

На інавгураційній сесії, яку відкрив архієпископ Гайдудорозький Філіп Кочіш, виступили архієпископ Естергомський і Будапештський кардинал Петер Ердьо, президент Ради єпископських конференцій Європи кардинал Анджело Баньяско, Апостольський нунцій в Угорщині Майкл Огаст Блум та інші.

Під час дискусії Блаженніший Святослав розповів про літургійне життя Української Греко-Католицької Церкви в часи COVID-19. Глава УГКЦ провів паралель між служінням Євхаристії у важких умовах підпілля та «євхаристійним голодом», який відчувають вірні під час епідемії.

Серед учасників зустрічі – мелхітський Патріарх Антіохії Юсеф Абсі, секретар Конгрегації Східних Церков архієпископ Джорджіо Деметріо Галларо та єпископи і представники Східних Католицьких Церков Європи. Українську Греко-Католицьку Церкву на зустрічі представляють Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав, єпископ Вроцлавсько-Кожалінський Володимир Ющак, екзарх Харківський Василь Тучапець, єпископ Курії Верховного Архієпископа УГКЦ Степан Сус та канонік папської базилики Санта Марія Маджоре єпископ Іриней Білик.

8 вересня, на закінчення академічної частини зустрічі, Блаженніший Святослав виголосив доповідь «Практичні аспекти синодальності».

Департамент інформації УГКЦ

У Львові відкрили новий великий спортивний комплекс «Боско-Арена»

5 вересня на вул. Дорога Кривчицька, 19д відбулося відкриття сучасного спортивного залу «Боско-Арена» (20х40 метрів), що входить до спортивного комплексу Салезіянського згромадження УГКЦ.

Великий спортивний зал спорткомплексу збудовано за кошти благодійних фондів Європи та міжнародних грантів. Передувала події Архидієцезійська Божественна Літургія, яку очолив владика Борис, Архієпископ і Митрополит Філадельфійський, у співслужінні із собором священників.

«Всі разом радіємо тим відкриттям. У Святому Письмі Павло не раз вживає спортивні метафори, щоб пояснити, чим є духовне життя. Від древніх мудреців через усю християнську традицію звучить у різних формах ця істина, що в здоровому тілі здорова душа. Адже сказано, що «ваше тіло є храмом Святого Духа». Відкриття цієї «Боско-Арени» є особливою подією у нашій Церкві, у нашому місті. Це є особливий етап служіння отців-салезіян. Нехай тут ніколи не буде жодної травми, а навпаки – лише здійснення мрій. Дякуємо всім, які спричинилися і підтримували цей проект і духовно, і матеріально. Нехай сходить Господне благословення на вас», – мовив під час відкриття владика Борис.

«Боско-Арена» – це центр, де ми будемо займатися спортом, будемо старатися зростати як в спортивному сенсі, так і в духовному. Це перший крок. Наступний крок – через два-три тижні будемо відкривати разом з містом велике спортивне футбольне поле. Тому в нас буде ще один добрий привід зустрітися», – анонсував отець Михайло Чабан.

Відтак було підписано два символічні пам'ятні м'ячі з нагоди відкриття «Боско-Арени». А перший гол у цьому спортивному залі забив наймолодший вихованець Центру святого Івана Боско.

Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

Сім унікальних споминів з життя Патріарха Йосифа

7 вересня 2021 року виповнилося 37 років від дня смерті Патріарха Йосифа (Сліпого). З цієї нагоди усією редакцією запрошуємо вас пригадати чи ознайомитися з короткими уривками споминів з життя Патріарха, які були записані ним особисто.

ПРО РІДНЕ СЕЛО «ЗАЗДРІСТЬ»

«Мое родинне село називається Заздрість, кажуть тому, що всі довколишні міста і села завидували «його багатству» і говорили, що воно справді є оселею, медом і молоком пливучою. Замітне і те, що увесь степ, а передусім доли над озерами, красувалися щоразу то іншими цвітами, найперше білими, опісля синіми, жовтими і червоними. Так що справді левада вбиралася щораз то в нові шати і представляла для ока щораз то новий величавий вид килимів. Цей чарівний образ змінювався вже на жнива, а в осені прибирав «сумовитий меланхолійний тон». Зимою степ весь замерзав, вкривався снігом, а серед трощі і ситнику висвистували сильні вітри свої грізні, а то й тужливі мелодії. Весною і літом йшла праця на полях серед гомінких співів і вигуків на воли і коні. Прегарні були літні вечори, коли пастухи серед мелодійних співів приганяли худобу до села, а опісля пізно хлопці виводили коні на пасовиська на ніч, співаючи також прегарні пісні, ними самими уложені.

Пізною осінню і зимою роздавалися монотонні, ритмічні удари терлиць і ципів по стодолах. Привозили дерево з сусідніх лісів на будову хат, stodil і хлівів, менше на опал, бо палили соломною. Довгими вечорами розказували собі при кужелі казки, оповідання і різні історії. Книжок було мало, але й тоді деякі грамотніші читали собі книжки в неділі і свята та вечорами в будні. В дуже багатьох хатах мали молитовники і відчитували акафісти».

ПРО ДИТИНСТВО

«Моя тітка Розалія Янковська оповідала, що як дитина, був хоровитий, і що батьки втратили були надію на моє життя. Як перші спомини з диточих літ, пригадую собі, що я любив вбиратися в одягу й обуву старших, щоби забезпечитись від дощу. Так само тямлю, як ходив я по лавці коло вікна в присутності матері. Бачачи, як батьки молилися навколішки, клякав собі і прохав, щоби провели мені молитву батько перед їдою рано і перед сном. Так само і в пості, за їх прикладом, бив щодня поклони і постив строго. При-

гадую також, як літом зранку вибігав я до городу, щоби подивитися, як розцвітає мак, бо ввечір зауважував на билинах замкнені пупляшки, а вранці розцвінувши цвіт, однак ніколи мені не вдавалося це побачити...»

ПРО РОКИ НАВЧАННЯ

У час канікул треба було думати про вибір звання, факультету і на пряму життя. Хоч для мене це питання було перерішене, щоби стати священиком, однак велику трудність справляло мені те, що я хотів посвятитися науці, а вибір священичого стану в тодішньому моєму переконанні обмежувався до женячки і душпастирської праці на селі, що зовсім мене не захоплювало. Я хотів віддатися науці і знайти становище, яке мені би допомагало в тому напрямі. Очевидно, що це було примітивне поняття, не лише моє, але і великої кількості тодішнього студентства, які дивилися на духовенство як на представників назадництва. Батьки дуже бажали собі, хоч мені цього не говорили, щоб я пішов на теологію. Виробивши в собі переконання, що можна бути священиком і професором, я вніс прохання до Митрополичого ординаріату у Львові.

ПРО ЗАКОРДОННІ СТУДІЇ В ІНСБРУКУ

Митрополит Андрей предложив мені виїзд до Інсбрука. Саме тоді Митрополит відпраляв туди на теологію руского

сибір'яка Кулакова, який прийняв католицьку віру і хотів учитися на священика. Він не знав німецької мови, і ми оба вибралися в дорогу до Інсбрука. Там я остався тайним католиком. В Інсбруці я побачив, що всі виклади у Львові треба залишити і віддатися студіям філософії і теології. Коли ми приїхали зі Львова до Відня, і через Альпи до Інсбрука, то вже падав сніг, бо було це при кінці жовтня. Як ми приїхали до «Канізіянума», то була десь шоста година ранку. Нас впроваджено до атріуму, в якому на підвищенні стояла велика статуя Серця Христового. І я тоді подумав собі: що то з мене буде?

ПРО ПРОВІД СЕМІНАРІЄЮ

Порядок в семінарії не був уйнятий в правила; я бачив, що треба зробити якісь зміни і поліпшення, і присягнути сучасному станові духовних семінарій і філософічно-духовних заведень в Європі. Я переробив і доповнив старі правила Духовної семінарії і почав видавати «Аскетичну бібліотеку Духовної семінарії». Останній томик мав містити духовні вправи Митрополита Андрея. Після перших поліпшень в Духовній семінарії я взявся і за студії, бо одна і друга установи мусіли йти в парі. Духовне і фізичне життя належало до Духовної семінарії, а наука і студії – до наукового заведення. Я був вибраний також як ректор головою Наукового Богословського Товариства, і вся на-

укова, богословська, організаційна і видавнича праця звалилася на мене. Слава Богу, я якось відмежив ті дві наукові установи так, що одна одній не входила в дорогу, хоч обидві мали за ціль науку. Бо академія – то висока богословська школа, а товариство приймає професорів і непрофесорів, священиків і світських і має ширший науковий обсяг.

ПРО ПОЧАТКИ МИТРОПОЛИЧОГО СЛУЖІННЯ

На другу неділю після похорону Митрополита відбулася моя інтронізація, в якій брали участь єпископи Будка, Чарнецький і архієпископ Базяк. Щоб рушити справу студитів, я іменував о. Климентія архимандритом, і як такий він мусів провести вибори ігуменів по студитських монастирях з достаточним числом ігуменів.

Я розпочав відвідини всіх наших церков у Львові, думаючи відвідати опісля всі церкви в єпархії, наскільки це було можливе. І так відправляв я в отців-василіян, редемптористів, студитів і інших церквах, виголошуючи проповіді.

Все йшло в порядку. Отець протоігумен редемптористів де Вохт прийшов і тішився, кажучи, що «фіра котиться так добре», тобто ціла адміністрація функціонує добре.

ПРО АРЕШТ І СЛІДСТВО

Мене арештовано 11 квітня 1945 року, приблизно о 19-й годині вечером. Була це середа. Вже зрана Святий Юр кругом обставлено стійками. Нагадали, чи нема яких рухів і чи чого не виноситься. Наїхало дуже багато авт з поліцією. Полковник Мельников приніс мені рішення про арешт. Мене обшукали і забрали на авто і відвезли на Лонцького. Пригадую собі, яка то була прикра річ – почути на собі розбишацькі руки. Після мого арешту настала страшна паніка, і НКВД почало акцію переведення на православ'я. На Лонцького було дуже багато поліції. З арештованих я не пізнав нікого. Зранку під сильною ескортою відвезли мене на поїзд, який рушив на Київ. Там мене привели до найтяжчої слідчої тюрми на вул. Короленка ч. 33. Мене ввели на слідство день і ніч, так що я буквально падав з ніг, і мене мусіли підтримувати, ведучи до слідчого. По кількох днях я був вимучений допитами до краю...

*Підготувала Христина Потерейко,
«Духовна Велич Львова»*

Відтворений будинок, у якому пройшло дитинство Йосифа Сліпого

Папа Римський Іван Павло II і Йосиф Сліпий

о. Володимир Ольшанецький:

«Мета Церкви не в тому, щоб мати кошти, а в тому, щоб мати засоби та ресурси нести Євангеліє людям»

Жива парафія – це там, де є можливість щодня бачити живу людину. Дуже важливо, коли людина тебе пізнає і коли ти людину знаєш на ім'я. У цьому переконаний о. Володимир Ольшанецький, адміністратор храму Всіх святих українського народу, економ Львівської архієпархії УГКЦ. Про «живу парафію» Всіх святих українського народу, досвід соціального служіння, літні табори, парафіяльні традиції, а також про систему діяльності економату Львівської архієпархії розмовляємо в ексклюзивному інтерв'ю зі священником напередодні храмового празнику.

– Отче, розкажіть, будь ласка, яким є досвід вашої душпастирської праці у парафії Всіх святих українського народу?

– Парохом чи радше адміністратором цієї парафії я є від 2004 року. До цього я був сотрудником храму свв. Володимира та Ольги, що на вул. Симоненка. Там я відповідав за працю з молоддю і проводив гуртки. Митрополит Ігор призначив мене адміністратором парафії Всіх святих у момент, коли була велика потреба довершити будову храму і впорядкувати пасторальну діяльність.

Спочатку було дуже важко, бо це були непрості часи. На той час люди молилися у каплиці. Було тільки три Літургії. Наші парафіяни розходилися по різних парафіях, бо довкола було багато новозбудованих храмів. А тут було тісно і незручно. Коли ми розпочали діяльність, то побачили, що спершу треба збільшити число богослужінь. Ми тоді провели п'ять Літургій. Це стало зручно для людей. Створили дитячий та молодіжний хори. Крім того, діяв мішаний старший хор. Це почало притягувати людей, які побачили, що є певний рух на парафії. Почалася активна катехизація. Нам катастрофічно бракувало приміщень. Ми пробували якісь заходи проводити на вулиці, але восени й зимою це було доволі важко. Тоді ми поставили перед собою завдання, щоб якнайшвидше завершити хоча б підвальні приміщення, щоб там мати катехизацію.

Наш храм є доволі своєрідним, зі складною архітектурою. Лише куполів ми маємо 15. Він тільки зовні виглядає простим. Дякувати Богу, відгукнулося

дуже багато парафіян, які погодилися підтримати його розбудову. Таким чином ми за півтора року ввійшли у новий храм. Основними жертводавцями стали звичайні парафіяни, які повірили, що можливо швидко завершити працю над храмом.

Тоді владика Степан Меньок, тодішній ректор семінарії, в якій я навчався, радо погодився зробити благословення на перший вхід у храм, бо владика Ігор з певних обставин не міг цього зробити особисто. Вже на той момент відчувалося його світло і така певна величність. Тоді ще більше почалася активна діяльність і ми ще більше почали працювати над тим, щоб організувати катехитичну школу. Тоді митрополит Ігор дав благословення на відкриття катехитичної школи блаженних новомучеників ХХ століття. Вже на той час вона нараховувала понад 200 дітей. Зараз у нас – 500 дітей. У школі працює 8 катехитів. Нам допомагають брати-семінаристи, та й наші отці долучаються до пасторальної діяльності. Тоді ми почали творити різні спільноти, бо вже мали можливість зустрічатися у приміщенні. Відтак почали завершувати будову катехитичних класів. Влаштували перекриття на хорах і в такий спосіб отримали приміщення для бібліотеки та садочка. Згодом зробили лісову домівку для скаутів. Також

ми тоді облаштували приміщення для самотніх людей. Вони туди щодня приходять, мають там спільні чаювання і вже не почувуються такими самотніми. Відтак ми почали організувати передподружні зустрічі. Парафія набрала живих обертів.

Відтак ми розпочали працю з молоддю. Зокрема, літом ми проводили табори. Спершу невеличкі, які нараховували десь до 80 дітей на один заїзд. Традиційно ми їздили в моє родинне село, яке розташоване на березі річки Свіча. Табір проводили в наметах. Пам'ятаю, що було одне дуже дощове літо, але ніхто не хотів покидати табір. Ми мали цікаву програму та особливу молитовну і товариську атмосферу. Під час одної поведні нас запросили до місцевої школи. Тільки ми зібрали речі – й відразу вода перейшла через греблю. Ласка Божа нас вберегла від цього, але дітям було дуже цікаво, бо це було велике пережиття. Тоді виникла солідарність між ними, вони одні одним швиденько допомагали збирати та переносити речі.

Табір став одним з улюблених наших проєктів, тому ми почали шукати сталі бази для його проведення. Один наш парафіянин, який на той час керував львівським підприємством «Львівагро-машпроєкт», запропонував нам базу в Гребенові. Він нам там дарував такий

відпочинок, дітям було там дуже добре і зручно. Проте нам бракувало певних вигод. Ми з молоддю приблизно 10 років так шукали різні бази й мали мрію мати свою. Найбільшим натхненником цієї ідеї був Преосвященний владика Венедикт (Алексійчук). Ми почали пошуки якихось занедбаних баз, але вже було важко щось знайти.

– Яким же чином ви знайшли базу в Орявчику?

– Наш один парафіянин зголосився з потребою продати базу, яку він збудував в с. Орявчик. Він нам її віддав за дуже доступну ціну. На той час знайшлися жертводавці. Парафія збиралася силами, й ми придбали цю базу. Ми ці два будинки назвали парафіальною резиденцією «Горицвіт». В цій резиденції почали продовжувати наше таборуння. Діти були дуже задоволені, бо там маємо комфортні умови. Поруч збудували каплицю для Святої Літургії. Таким чином, ми вже почали організувати 9 заїздів. Також на наш табір змогли потрапити ті діти, які хотіли, але фінансово не могли оплатити перебування. Бо багато дітей є з багатодітних сімей з важким матеріальним становищем.

Спершу на табір дітей важко зтягнути. Перший день вони симулюють кажуть, що їм погано. Лікар має певний виклик з цим. А потім не мають часу спілкуватися з батьками, а як приїжджаємо до Львова, то до двох годин прощаються.

Ми ще маємо традицію проводити зустрічі після табору. Хтось зі священників бере їх ввечері на стадіон, грає з ними в футбол, волейбол, співають пісні під вагру. Це їх гуртує і робить спільнотою.

Ми запустили також програму співпраці з парафіями зі сходу і півдня. Там вони не мають можливості оплатити собі відпочинок. Ми почали брати на кожен заїзд по 10 таких дітей. Через певні внески платоспроможних батьків ці діти отримали можливість відпочинку. Окрім цього, ми почали проводити реколекції. Позаяк там є можливість цілий рік перебувати і відпочивати. До нас з різних регіонів приїжджають зимою. Також в Орявчику ми організуємо змагання. Наш центр душпас-

(Закінчення на 10-й сторінці)

тирства та розвитку фізичної культури і спорту у Львівській архієпархії організовує змагання для священників. Сюди також приїжджають й інші групи, яким сподобалося активно проводити час. Це стало основною діяльністю для нашої праці з молоддю.

Отож, парафія назвала резиденцію «Горицвіт», і вона від 2015 року знаходиться на її балансі.

– На вашу думку, якою є мета парафії? Що є найважливішим у житті парафії, щоб вона справді була живою?

– Безумовно, що метою парафії завжди є гуртувати Божий люд довкола Христа. Коли спільнота є згуртована довкола живого Христа, то тоді вона є живою. Проте її завжди потрібно підживлювати. Власне, щоб зібрати її довкола живого Христа, треба дати їй необхідні середники.

Ми творимо різні спільноти, які мають певні напрямки й певне служіння у парафії. В нас є численна спільнота «Матері в молитві». Наші матері моляться за потреби інших. З початку війни на сході України вони безперестанку моляться за всіх воїнів, їхні родини та волонтерів. Організують різноманітні допомоги. Маємо дві молодіжні спільноти. Серед них – школу аніматора, «Марійську дружину», – вони мають також свої цілі. Тим самим своєю діяльністю вони притягують інших людей. Вони запрошують молодь прийти до церкви та не просто побути на молитві, а запізнатися з чимось особливим. Насамперед – зі стрижнем парафії – живим Христом. Також ми допомагаємо людям з особливими потребами у спільноті «Ляш»: щодня з 9 по 17 год. вони перебувають на нашій парафії, харчуються, займаються у майстерні.

Також при парафії маємо дитячий садочок і підготовчу школу. До неї приводять дітей не тільки наші парафіяни, а також і далекі від Церкви люди. Це для них стає чимось особливим. Потім ці діти переходять у молодіжні спільноти (в нас є школа аніматора, Марійська і Вівтарні дружини, Католицькі скаути).

Наші молодіжні спільноти дали багато гарних працівників Церкві, зокрема курії, молодіжній комісії, «Фундації духовного відродження». Наприклад, наша колишня голова Марійської дружини Оленка Карнаух, Настя Янків та інші.

– Чи є соціальне служіння? Як воно виглядає?

– В нас діє сімейна порада. У ній є два психологи, які мають як богословську, так і світську освіту. Завжди є присутнім священник, два психологи, й залучаємо лікарів при потребі. Особливо з біоетичних питань. Люди дуже часто звертаються до нашої поради. В нас також є спільнота узалежнених людей і анонімних наркоманів.

Також маємо парафіяльний «Карітас». У ньому ми збираємо багато одягу і допомагаємо психіатричній лікарні, оскільки ми нею опікуємося як капелани. Часто передаємо одяг, їжу, хліб, який приносять на парастас.

Маємо дуже гарно започатковану програму foodbank. Це такий своєрідний банк їжі для людей, що потребують. З нього користають не тільки парафіяни, а й люди з цілої області. Збираємо їжу по різних супермаркетах. Збираємо пожертви для хворих на різні важкі недуги, хто не може самотужки профінансувати собі операцію, і так далі. Церква збирає для цього дуже великі кошти й передає.

– Які улюблені свята парафії? Чи є якісь

парафіяльні традиції? Якщо так, то які?

– Безумовно, кожне свято для нас є особливою традицією, проте улюбленим нашим святом є наш престольний празник. Ми дуже його любимо. Це день Всіх святих українського народу. Святкування влаштовуємо спільно з усіма парафіянами. Вершиною святкування є урочиста Свята Літургія. Завжди нас навідує хтось із єпископів. Відтак маємо концерт духовного і народного співу. На ньому виступають різні хори й колективи. Одного разу був Тарас Чубай. Після концерту завжди розігрується традиційна парафіяльна лотерея. Перед цим обов'язково маємо реколекції, молимося Вечірню з Литією, обходимо довкола храм.

Також ми ще маємо футбольну команду при парафії, і на празник організуємо турнір з футболу. Кличемо футбольні команди з інших парафій і організуємо турнір.

Маємо чимало меценатів, які з нами співпрацюють, і вони підтримують нас. Це свято всім дуже запам'ятовується.

– Якщо сказати одним реченням, то що таке «жива парафія»?

– Жива парафія – це там, де є можливість щодня бачити живу людину. Бо коли ти не бачиш людини, чи людина тебе не бачить як душпастиря, то це не є жива парафія. Дуже важливо, коли людина тебе пізнає і коли ти знаєш людину по-імені.

– Ви також є економом Львівської архієпархії. Поясніть, будь ласка, хто такий економ та як працює економат Львівської архієпархії? Як функціонує утримання священників, парафій?..

– З професійної точки зору економ – це людина, яка відповідає за всю господарську діяльність у цілій архієпархії.

Церква ніколи собі не ставить за мету мати гроші. Церква ставить собі мету мати засоби й ресурси для того, щоби продовжувати свою діяльність і нести Євангеліє іншим людям. Так, митрополит Ігор мене призначив, щоб я був економом Львівської архієпархії. Я дуже цього не хотів і боявся, але раз Церква цього потребувала, то я на то смиренно погодився. Це нелегке служіння – дбати про матеріальні добра цілої архієпархії, щоб вона могла функціонувати. Архієпархія – це структура, яка не є лише на території Архикатедрального собору св. Юра. Це є велика структура, яка має в собі різноманітні інституції. Серед них – Лічниця митрополита Андрея Шептицького, Львівська духовна семінарія й інші різні заклади, комісії, референтури. Вони всі потребують ресурсу, щоб діяти. Церква є живою завдяки тому, що є жива парафія. Жива парафія є живою завдяки тому, що є такі структури, які оживлюють парафію.

Ось як це виглядає практично. Наприклад, комісія молоді вишколює аніматорів, які приходять на парафію і допомагають організувати діяльність молоді. Бо так буває, що, наприклад, священник в селі не знає, що з молоддю робити. Бо всі ми потребуємо досвіду і ресурсів. Вважаю, що найкраща проповідь священника – можливість поділитися своїм власним досвідом і пережиттям. Дуже цінно, коли сільська парафія приїжджає в гості до міської, а міська їде до сільської в гості. Проте навіть цей переїзд потребує фінансів. Моїм завданням є акумулювати ці добра і слідкувати за тим, щоб вони були правильно ужиті. Щоб були засоби й середники для такої діяльності Церкви.

– Як відбувається комунікація між

парафіями та структурою курії?

– Комунікація проводиться безпосередньо з парохами, або через декана. Це все регулюється канонічним і партікулярним правом.

– Хто чи що є вашим джерелом сили для служіння у Христовому винограднику? Звідки черпаєте сили?

– Можливо, це вас здивує, але я ніколи не хотів бути священником. Ще зі шкільних років хотів бути агрономом. Я виростав у селі. Мої батьки були репресовані і мій батько працював у колгоспі водієм та возив агронома. Мені це дуже сподобалося. Це стало для мене прикладом такого фахового спеціаліста. Він дуже любив природу і рослини. Це мені запало в серце.

Проте стався один момент у моєму особистому житті, який все розвернув – це смерть моєї мами. Я вже навчався у сільськогосподарському інституті на агронома. Приїхав додому на вихідні. Моя мама була дуже піднесена, у гарному настрої, й каже до мене: «Слухай, я хочу з тобою серйозно поговорити. Якби тебе Бог кликав, щоб ти став священником, то дай мені слово, що ти не будеш пручатися». Я здивувався, звідки вона таке питає. Але вона просто просила мене не відмовити Богу.

Я тоді до кінця не зрозумів і не сприйняв це серйозно, але пообіцяв їй. Ми пішли до церкви. Я тоді пішов на хори, а вона клякнула в притворі молитися, і перед розп'яттям Христа обірвався тромб і мама померла. Тоді для мене був дуже важкий час. Я навіть трохи «воював» з Богом і бунтувався, але, на щастя, мав дуже доброго духівника. Він мною дуже опікувався і пояснив мені, що це – дія Бога у моєму житті. Що це Його спосіб повернути мене на свою дорогу, прийнявши жертву мами. Якоюсь мірою тоді розвернув своє життя. Я залишив інститут і пішов поступати до семінарії. З першого разу не поступив, бо забракло кілька балів. Рік часу був вдома, готувався. На наступний рік поступив у Рудно. І зрозумів, що Бог мене не просто кличе, а вже пхає.

Навчання у семінарії не було легким. Я бачив, як Бог завжди мені допомагав і просто пхав мене. З того часу я навчився просто піддаватися Богові.

Згодом я одружився, мене висвятили на диякона, згодом – на священника. Я дякую Богу за дружину і сім'ю, бо саме вони є зараз моєю найбільшою підтримкою. Вони мене найкраще розуміють.

– Хто для вас є прикладом для наслідування?

– Взірцем для наслідування для мене був мій духівник у семінарії – світлої пам'яті Блаженніший Любомир. Також я часто читав і захоплювався особою митрополита Андрея. Найбільше мене захоплювала його господарська діяльність. Його заохочення до того, щоби працювати для власного спільного добра. Його бажання бути присутнім у всіх царинах життя через посередництво інших людей.

Взірцем духовності все ж для мене був Блаженніший Любомир. Він завжди давав розумну пораду, підтримував, хоч вмів трохи покартати, проте завжди наставляв на добрий шлях.

Один парафіянин мені признався, що йому дідусь казав: як будеш так говорити спокійно, лагідно чітко, як Блаженніший Любомир, то будеш великою людиною.

– Щиро дякую за розмову!

Розмовляла Христина Потерейко

Рада Церков і Міносвіти підписали угоду про співпрацю щодо виховання дітей і молоді

25 серпня підписано угоду про співпрацю між Всеукраїнською радою Церков і релігійних організацій та Міністерством освіти та науки України. Глава УГКЦ Блаженніший Святослав, який підписав цю угоду від імені ВРЦіРО як черговий головуєчий, назвав цю подію історичною. Від імені Міністерства підпис під документом поставив міністр освіти і науки Сергій Шкарлет.

Глава УГКЦ підкреслив, що угода між ВРЦіРО та МОН – зобов'язуючий для обох сторін документ, у якому виписані принципи і цінності, на яких має будуватися виховна й освітня діяльність в Україні.

«Праця з профільними міністерствами, які відповідають за різні сторони життя нашого суспільства, є важливим напрямком діяльності Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій, – підкреслив Глава УГКЦ. – Сьогодні відбулася, безперечно, історична подія – підписання угоди про співпрацю між ВРЦіРО та Міністерством освіти і науки України. Ми зустрічаємося з міністрами та їх командами, з певними міністерствами маємо меморандуми про співпрацю. Такий меморандум між ВРЦіРО та МОН існував багато років, але сьогодні ми підписали угоду про співпрацю. Це глибший і, я б сказав, зобов'язуючий документ, де виписані певні принципи, і, найголовніше, цінності, які обидві сторони зобов'язуються втілювати, зокрема, у виховній і освітній діяльності».

Блаженніший Святослав наголосив на тому, що моральна, ціннісна складова у вихованні майбутніх поколінь – ключовий момент співпраці держави і Церкви. Зокрема, йдеться про відстоювання сімейних цінностей, яким сучасний світ кинув великий виклик.

Від імені всього релігійного середовища України головуєчий у ВРЦіРО подякував всім працівникам Міністерства за спільну працю над текстом угоди. «Хочу побажати, щоб цей документ і ця наша співпраця були черговою цеглинкою у розбудову і зміцнення вільної незалежної соборної України», – додав Блаженніший Святослав.

Наприкінці зустрічі Глава УГКЦ вручив пам'ятні подарунки міністру освіти і науки – ювілейну медаль, присвячену 25-річчю ВРЦіРО, збірку основних документів ВРЦіРО за цей час, а також одне із послань митрополита Андрія Шептицького.

Департамент інформації УГКЦ

Зерно спільноти: 81 рік тому брат Роже прибув до Тезе

Минув 81 рік від того часу, як в розпал Другої світової війни 25-річний швейцарець Роже Шютц прибув на своєму велосипеді до Тезе – невеликого і віддаленого села в Бургундії (Франція). Після спроби стати письменником Роже почав вивчати богослов'я, але протягом декількох років, під час тривалої хвороби, у нього виникло бажання створити спільноту, яка би засвідчувала цінність молитви, примирення між християнами, згідно з Євангелієм, приймаючи найбільш потребуючих.

20 серпня 1940 року Роже вже шукав помешкання для того, щоб реалізувати свою мрію. В Тезе одна з мешканок, Генрієт Понсблан, запросила його на обід і переконала, що саме це село буде найкращим місцем для його майбутньої спільноти. І молодий Шютц вирішив оселитися в одному з покинутих будинків, який відремонтував за невелику плату.

Коли розпочалася війна, Роже зрозумів, що, подібно до того, як це робила його бабуся по материнській лінії під час Першої світової війни, також і він повинен допомагати людям, які «переживають випробування». Тезе знаходилося дуже близько до лінії розмежування, що розділяла Францію

навіл, тому сюди легко могли добратися ті, хто втікав від війни. Роже Шютц почав приймати та ховати втікачів, зокрема євреїв, і запропонував своїй сестрі допомогти йому в цьому. Дізнавшись, що гестапо їх виявило, коли Роже супроводжував біженців без документів до швейцарського кордону в листопаді 1942 року, вони вирішили залишитися в Женеві. Там до них приєдналися двоє студентів з Ліона – Гер Суварен і Макс Тюріан, які разом з Роже стали серцевиною майбутньої екуменічної спільноти Тезе. У 1944 році вони отримали дозвіл повернутися до Франції, щоб допомогати найбільш потребуючим.

Поступово до перших братів приєдналися інші молоді люди, і на Великдень 1949 р. у храмі в Тезе, за дозволом нунція Анжело Джузеппе Ронкаллі (майбутнього Папи Івана ХХІІІ), сім чоловіків взяли на себе зобов'язання разом жити у безшлюбності, спільному житті та великій простоті життя. Від того часу багато чого змінилось, але перше прагнення брата Роже залишається глибоко актуальним: прагнення духовного життя, пошук Бога там, де існують рани світу.

За матеріалами: «Vatican News»

Гваделупська Богородиця свідчить: немає нічого неможливого

Покров Пресвятої Богородиці, молитва до Матері Божої про захист і заступництво, паломництва до чудотворних ікон Матері Божої, – святині для віруючих християн. Нещодавно в Україні з'явилося ще одне Марійське місце – крипта Гваделупської Матері Божої. Про цю крипту та ікону розповідає владика Михайло, екзарх Одеський і Кримський.

Про Гваделупську Богородицю та її чудотворну ікону в Україні дізналися і заговорили у 2012-2013 роках, із розгортанням активної діяльності ордену Лицарів Колумба – найбільшої у світі чоловічої католицької організації. Матір Божа Гваделупська є безпосередньою покровителькою Лицарів, і в 2018 році з їх ініціативи у Києві, в крипті храму святого Миколая Чудотворця УГКЦ на Аскольдовій могилі, розпочалося спорудження і облаштування окремої каплички для вшанування Гваделупської Богородиці. Тоді ж копію Її нерукотворного образу, прикладену до оригіналу, привіз із паломництва до Мексики владика Михайло Бубній. У 2019 році він очолив Архиєрейську Святу Літургію на Аскольдовій могилі й освятив привезений образ. У липні цього року у Львові була презентована книга професора Карла Андерсона та о. Едуардо Чавеса Санчеса «Гваделупська Богородиця: Матір цивілізації любові» із ґрунтовним богословським та культурологічним аналізом цього нерукотворного образу.

«Далека, можливо, географічно, бо об'явилася на американському континенті, але Богородиця, як Мати Церкви і кожного віруючого християнина, є завжди дуже близько і поруч з нами, завжди готова прийти нам на поміч, – каже владика Михайло Бубній. – Ми, українці, вшановуємо Пресвяту Богородицю в різних чудотворних іконах, вирушаємо в паломництва до різних чудотворних місць, щоби просити Її заступництва. Але це не означає, що ми якусь ікону любимо більше чи менше. Перед кожною Марійною іконою завжди в нашій уяві та свідомості постає одна і та ж постать – Пресвята Богородиця, наша духовна Матір і Заступниця перед Господом. Тому я більш ніж впевнений, що Гваделупська Богородиця буде промовляти і до українських сердець».

Владика Михайло розповідає, що вперше дізнався про Гваделупську Богородицю під час навчання в Римі: у Ватиканських садах є меморіал, присвячений об'явленню Богородиці у Мексиці в 1530 році, і розповідь про цю подію вразила тоді його. А через дев'ять років він зміг не лише побачити, а й торкнутися Її нерукотворного образу у базиліці Гваделупської Богородиці.

«У 2017-му, на Синоді Єпископів УГКЦ у Львові, до мене підійшов брат-редемпторист, владика Брайн Байда, єпарх Саскатунський, і запропонував приєднатися до паломництва у Мексиці в лютому 2018 року, – розповідає владика Михайло. – Пригадую, що не відразу я погодився, але, роздумуючи, мені пригадалася та прогулянка Ватиканськими садами і в пам'яті відтворився образ Гваделупської Богородиці, який я бачив тоді на тильмі... І я подумав: це напевне якийсь особливий знак, що його посилається мені згори...»

Тоді це паломництво благословив Глава УГКЦ Блаженніший Святослав, попросивши про особливу молитву заступництва для України у часі війни на сході. Лицарі Колумба в Україні також просили привезти копію нерукотворного образу Гваделупської Богородиці для крипти в Києві і, якщо це можливо, щоб ця копія була прикладена до оригіналу.

Проте цієї нерукотворної святині паломники торкатися не можуть: її можна споглядати тільки на відстані, і навіть до місця розташування образу в базиліці відвідувачів впускають у дуже рідкісних і виключних випадках.

«Але в мене було таке відчуття, що немає неможливого, – як каже Христос: «Все можливе тому, хто вірує». Я приїхав із дуже далекої країни і мав особливі наміреня. І чомусь був переконаний, що ректор базиліки, монсеньйор Енрік Глені, мені не відмовить, – згадує владика Михайло Бубній. – Я розповів йому про Україну, про те, як сильно вона кровоточить на Донбасі, і наскільки Україна зараз потребує особливого захисту Богородиці».

І сталося майже неможливе: підійти до образу Гваделупської Богородиці дозволили не тільки владіці Михайлу, а й усім українським паломникам.

«У травні 2019 року брати лицарі запросили мене очолити Архиєрейську Святу Літургію на Аскольдовій могилі та посвятити копію нерукотворного образу Гваделупської Богородиці, яку я мав можливість особисто прикладати у 2018 році до чудотворного оригіналу в Мексиці, – розповідає владика Михайло. – Після Літургії ми процесійно перенесли цю посвячену копію до крипти і помістили її в спеціально облаштованій бічній келії нижнього храму святого папи Сильвестра. Тепер ця святиня є доступною не тільки для парафіян церкви святого Миколая Чудотворця, а й, фактично, для всіх представників Лицарів Колумба в Україні та всіх охочих отримати ласки за її посередництвом».

Об'явлення Діви Марії автохтонному мексиканцеві Хуанові Дієго на пагорбі Тепеяк у 1531 році мало тоді вирішальний вплив на евангелізацію Мексики. Цей процес Марійної евангелізації вийшов далеко поза межі Мексики і поширився по цілому континенті, а згодом перейшов і на інші континенти.

«Сучасний світ настільки просякнутий війнами і насильством, що, здається, потребує якоїсь особливої, нової евангелізації, і, хтозна, можливо, саме постать Гваделупської Богородиці стане фундаментом до будування цивілізації любові всього людства», – каже владика Михайло Бубній.

Департамент інформації УГКЦ

«Це є момент, коли Бог посилає до свого на- роду апостола сьогодні», –

на це звернув увагу єпископ-помічник Львівської архієпархії Преосвященний Володимир під час проповіді до вірних в Архикафедральному соборі св. Юра у празник св. сімох мчч. Макавеїв і матері їх 14 серпня.

«Сьогодні Церква звершує пам'ять святих макавейських мучеників, які були жорстоко катовані за те, що не погодилися їсти заборонене м'ясо. Який чудовий приклад, особливо актуальний в наш час культури споживацтва. Напевно, ці люди хотіли жити. Але виконання Божого закону було для них вище, ніж будь-що на землі. Подивляємо мужність та стійкість у вірі їхньої матері Соломонії», – відзначив проповідник.

Цього ж дня архиєрей рукоположив у священство Андрія Пульса.

«Звершуємо сьогодні також священниче рукоположення нашого співбрата Андрія. Це є момент, коли Бог посилає до свого народу апостола сьогодні. Бог не кличе досконалих людей, а допомагає покликаним ставати досконалими. Як важливо бути відкритим на прийняття щедрих Божих благодатей, черпати силу у стіп хреста, вдивлятися і наслідувати мучеників різних епох!» – додав на завершенні проповіді Преосвященний Володимир.

Пресслужба Львівської архієпархії

До Дому Милосердя привезли моці святого Миколая

29 серпня до Дому Милосердя святого Миколая (м. Львів, вул. Короленка, 7) для почитання і постійного перебування прибули моці святого Миколая, єпископа Мир Ликійських, Чудотворця. Моці прибули до Львова з благословення Митрополита Львівського Високопреосвященного владика Ігоря.

Під час Божественної Літургії у храмі Дому Милосердя моці було виставлено для вірних.

До Літургії долучилися численні львів'яни, а найбільше – молодих родин з маленькими дітками. Це символічно, адже Дім Милосердя св. Миколая є тим місцем, де завжди раді малечі. Як розповів керівник «Центру опіки сиріт» о. Роман Прокопець, він дуже радіє, що цей храм, який не так давно відчинив свої двері для вірян, фактично у середмісті Львова, стане ще й центром паломництва: «Цей храм буде місцем, де люди будуть приходити і молитися перед цими мощами. Господь є поза часом. Коли ми молимося про заступництво святих, то кожен отримує потрібні ласки. За певних обставин моці святого перевезли у місто Барі. І дуже скоро святий почав про себе «промовляти» різними чудами. Дотепер багато прочан з цілого світу відвідують місто Барі, аби там помолитися перед мощами святого Миколая. І сьогодні наш маленький храм у центрі міста стає також центром паломництва. Віримо, що Господь буде здійснювати чуда і тут. До України чутка про чуда святого дійшла дуже швидко, і нині у кожному храмі можна побачити ікону святого Миколая».

Також отець Роман висловив надію, що найближчим часом храм св. Миколая на вул. Короленка вдасться відреставрувати, адже зараз богослужіння відбуваються у приміщенні, де дуже бракує ремонту.

Після Літургії присутні помолилися акафіст до святого Миколая. Урочистими богослужіннями розпочалася дев'ятиниця до цього святого, що триватиме в Домі Милосердя у найближчі дні.

Джерело: «Духовна велич Львова»

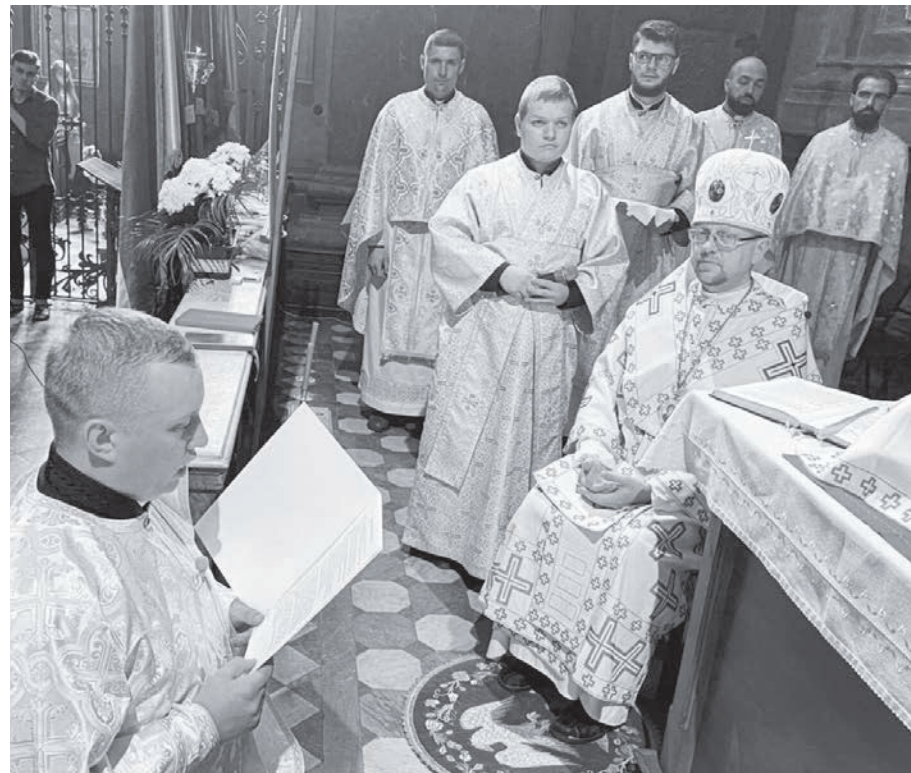
«Заінвестуймо ціле наше життя в добру справу», –

на цьому наголосив єпископ-помічник Львівської архієпархії Преосвященний Володимир під час проповіді до вірних у Гарнізонному храмі св. апт. Петра та Павла у празник Успення св. Анни 7 серпня, перед священничим рукоположенням Нестора Кизика.

«Сьогодні споглядаємо на святу Анну, особливо на праведний кінець її земного життя, яке відображає постійну готовність до прийняття Божої волі та перебування на стежках віри. На праведне життя св. Анни вдивляється сьогодні диякон Нестор, який очікує на священниче рукоположення», – наголосив владика Володимир у своїй проповіді. На його переконання, через свою посвяту людина не пригадує Богові, що йде за ним, бо Він це знає і пам'ятає. Ми пригадуємо собі про наше служіння. Служіння не обмежене часом, актуальне також в XXI столітті, це істота нашого життя. Бог покликав нас до цього служіння, ми цього самі не можемо придумати, хоча свідомо на це погоджуємося. Але Бог зі своєї сторони дає ласку на цю дорогу. Рано чи пізно земне життя людини наближається до завершення.

Сьогодні, – зауважив проповідник, – говориться багато про правильні інвестиції, численні менеджери працюють над цим. «Заінвестуймо ціле наше життя в добру справу. Стараймося прожити так, щоб не помирати, а уснути. Св. Анна подає для цього чудовий приклад. Водночас вона готова бути нам надійною покровителькою та заступницею!» – наголосив на завершенні єпископ-помічник Львівської архієпархії.

Пресслужба Львівської архієпархії

Заупокійні богослуження у сороковий день по смерті о. Миколи Кушніра

У сороковий день відходу до вічності протоієрея Миколи Кушніра, 27 серпня 2021 року, Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, відвідав с. Дубровиця Янівського протопресвітерату, де спочиває померлий. У храмі Покрову Пресвятої Богородиці він звершив заупокійну Божественну Літургію. Співслужили йому місцеві й запрошені священнослужителі, що приїхали вшанувати пам'ять усопшого ієрея. До спільної молитви долучилися парафіяни с. Дубровиця та близькі о. Миколи.

По завершенні Літургії на могилі, що біля храму, також звершили панахиду.

Пресслужба Львівської архієпархії

«Наші герої є свідками, що перемагає мудрість і любов; Нехай пам'ять про них буде вічна», – владика Володимир під час вечора пам'яті Героїв з нагоди 30-річчя відновлення незалежності України

– На Меморіал пам'яті героїв Небесної сотні у Львові приходимо у дні великих свят, щоб разом взяти участь в урочистостях. Правда, що багатьох до цього зобов'язує протокол. Проте сьогодні запитаймо себе, як часто впродовж року ми сюди приходимо, щоб, перебуваючи на самоті в тиші, темряві, коли тут вже нікого нема, зробити іспит сумління, який є не лише пригадуванням усього, що було поганого, а також жалем за те, що ми могли зробити доброго, але не зробили.

На це звернув увагу єпископ-помічник Львівської архієпархії Преосвященний Володимир під час вечора пам'яті Героїв з нагоди 30-річчя відновлення Незалежності України у День державного прапора, 23 серпня, під час якого він очолив екуменічну панахиду за загиблими Героями. Йому співслужили єпископ-помічник Львівської архієпархії владика Едвард Кава та духовенство інших християнських конфесій.

«Мені завжди важко говорити на цьому місці, бо Меморіал – це місце, де є простір для тиші, молитви, іспиту сумління», – признався на початку свого слова архиєрей.

На його переконання, вшановувати героїв – це не означає лише про них пам'ятати, а також бути готовими стати у їхні ряди. Звичайно, що це не означає, – пояснив владика Володимир, – що ми маємо відразу сьогодні віддавати життя за когось. Це щось більше і значно глибше.

«Вони теж могли запитати себе: «Чи мені цього треба?» І вибрати для себе комфортний спосіб життя. Але за їхнім вибором стояла також ціла життєва постава», – зазначив він.

«Це нелегко в один день прийняти важливе рішення – віддати життя. Ба більше, віддати життя за когось: за інших людей, за наступні покоління, за нас, які сьогодні стоїмо тут, споглядаючи на наш рідний прапор», – доповнив свою думку єпископ-помічник Львівської архієпархії.

«Тому так хочеться, щоб наше місто і надалі залишалося християнським. Тут не йдеться про якийсь християнський фанатизм святості. Бо святість не робить нас фанатами, а нормальними людьми. Перемога здобувається не лише фізичною силою чи зброєю. Є щось більше – над нами є Бог», – підкреслив він.

«Християнство якраз несе нам ту благу вість, де перемагає мудрість і любов. Наші герої є свідками цьому. Нехай пам'ять про них буде вічна», – додав на завершення Преосвященний Володимир.

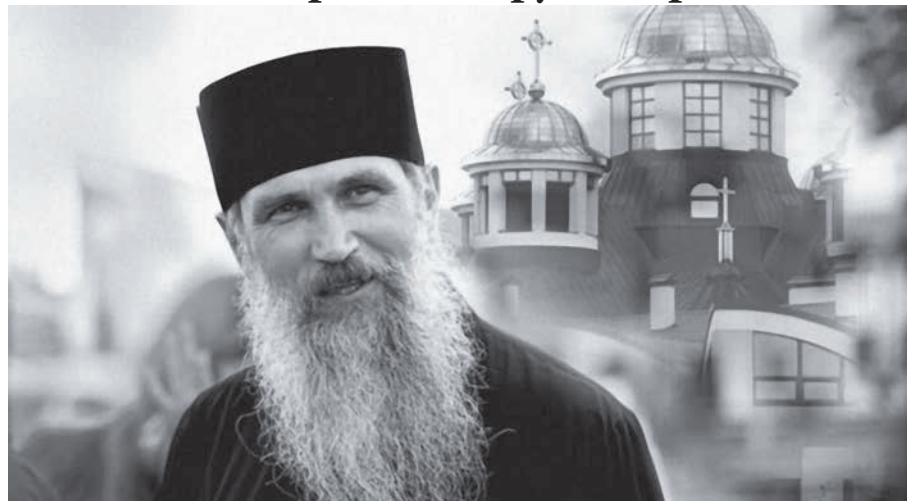
Після спільної молитви зі словом виступили дружина загиблого героя Небесної сотні Наталія Дигдалович, а також представники місцевої та обласної влади.

Завершився вечір музичним супроводом духової капели Львівської національної філармонії ім. Мирослава Скорика, після виступу якої всі учасники мали змогу запалити лампадки біля портретів Героїв.

Пресслужба Львівської архієпархії

Владика Венедикт: «Завдання Церкви – формувати добрих християн, а не творити свої групи, партії»

Єпископ Чиказької єпархії святого Миколая владика Венедикт продовжує за посередництвом власної Фейсбук-сторінки ділитися своїми духовними роздумами. Цього разу єпископ роздумує над виховною функцією Церкви, яка служить також побудові здорового суспільства.

Покликання кожного християнина – жити в Бозі. Коли ми виконуємо цей обов'язок, то, як каже апостол Павло, «уже живу не я – живе в мені Христос». Бог має відповідь на все, Він знає відповідь у кожний момент нашого життя. Коли живемо в благодаті Божій, то Бог дасть на все відповідь. У Бозі ми пізнаємо правдиве добро для нас, правдиву користь.

Завдання християнина – завжди вслухатися у свою совість. Церква ж повинна допомагати людині виховувати своє правильне сумління і в ньому приймати рішення, адже священник є з людиною не в кожну мить її життя. Але коли людина виховала своє сумління, відшліфувала його в Бозі через своє духовне життя, через молитву, добрі діла, сповідь, тоді легше приймати рішення.

Добрий християнин – це основа, тоді формується здорове бачення. Добрі християни будуть добрими українцями, добрий християнин буде добрим президентом, двірником, мером, господарем. Завдання Церкви – формувати добрих християн, а не творити свої групи, партії, намагатися впливати на державу, президента. Це не завдання Церкви. Церква тоді втрачає свою сутність і покликання.

Проблема в суспільстві полягає також у тому, що Церкву асоціюють із людьми, вказують одразу на священника, єпископа. Але Церква – це Христос. Люди ж виховані в суспільстві, формувалися в ньому, в поглядах суспільства. Коли людям Бог дає покликання до служіння священника, єпископа тощо, то так, хоч це покликання, але вони залишаються людьми і роблять гріхи. Та це їхні особисті гріхи, це не гріхи Церкви, це не позиція Церкви.

† Венедикт, єпископ Чиказької єпархії святого Миколая

У день народження Андрія Кузьменка владика Володимир зустрівся з матір'ю відомого українського співака

17 серпня в каплиці Митрополичих палат Святоюрського комплексу єпископ-помічник Львівської архієпархії Преосвященний Володимир зустрівся із матір'ю українського співака Ольгою Кузьменко. Зустріч відбулася після концерту, присвяченого пам'яті «Кузьми» з нагоди його 53-го дня народження, що відбувався у Митрополичих садах.

Під час зустрічі п. Ольга поділилася з архиєреєм своїми спогадами про сина, враженнями від концерту та розповіла про своє захоплення – виготовляти вироби з глини. «Владико, дарую Вам «музику в глині», – з такими словами пані Ольга подарувала владичі Володимирі глиняний підвісний дзвінок.

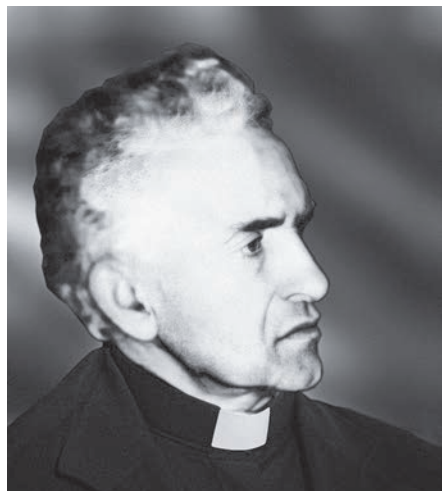
У свою чергу, владика Володимир подякував мамі Андрія Кузьменка за подарунок, за виховання сина.

«Даруємо Вам сьогодні обійми, бо це подарунок, який підходить усім, оскільки його розмір універсальний», – сказав єпископ.

Завершилася зустріч спільною молитвою за Андрія Кузьменка.

Пресслужба Львівської архієпархії

«Жертовність, гідна подиву» – пам'яті о. Степана Гриньківа

Цьогоріч уже минає 85 років від дня народження та 20 років від дня смерті праведного душпастиря, засновника багатьох греко-католицьких парафій та пароха храму Благовіщення Пресвятої Богородиці у м. Львові на вул. Пасічній – о. митр. Степана Гриньківа. У пам'ять про його особу до вашої уваги пропонуємо проповідь о. митр. Йосифа Лучита, яку було виголошено в часі похоронної молитви.

Сумна вістка про кончину о. митр. Степана Гриньківа, декана і пароха церкви Благовіщення Пресвятої Богородиці, зібрала в по-осінньому гарний день у

стінах храму і на його подвір'ї численну громаду вірних та його побратимів. Вони прибули, щоби востаннє піднести на свої плечі домовину з прахом покійного і, як велить священнича традиція, обнести довкола храму – так, як птахи восени, відлітаючи у далекі краї, кружляють над своїм гніздом – прощаються з ним.

Блаженної пам'яті о. митр. Степан Гриньків народився 1936 р. в с. Велике Поле на Яворівщині. Був вихований у селянській свідомій родині. Батьки з дитячих літ прищепили йому в серці віру і гарячу любов до свого знедоленого краю. Дитинство, тяжкі воєнні й повоєнні роки провів у рідному селі. Бачив і чув людей, які боронили рідний край, творили велику історичну епопею, вмирали героїською смертю, поневірялися по тюрмах і засланнях. Виростав хлопцем цікавим і жвавим, допитливим і дуже вразливим. Героїчні і трагічні сторінки цих літ глибоко запали в його серце і душу.

У роки т. зв. «хрущовської відлиги» став питомцем Волинської духовної семінарії, та через українські настрої в його думках і словах був виключений. А далі був Сибір, закінчення студій,

ерейські свячення у катедрі св. Юра і душпастирська праця в Галичині аж до відходу у вічність.

Пам'ятають отця Степана в Грибовичах, Уграх і Завидовичах на Городоччині, де він віддав кращі молоді роки свого життя служінню народові Божому і його святій Церкві. Всюди, куди призначали отця на служіння, він ревно провадив душпастирську працю. Був на парафіях в Куликові, Новому Яричеві, Щирці, Пустомитах. З благословення Блаженнішого кардинала Мирослава Івана (Любачівського) створив

перший греко-католицький Пустомитівський деканат.

Отець бував на місіях, храмових святах, освячував понищені, сплюндровані стрілецькі могили, монументи. Знаходив місця захоронень жертв НКВД, вояків УПА, при великому здвизі народу і духовенства освячував їх і виголошував патріотичні проповіді. Тісно співпрацював з товариством «Меморіал», культурними та просвітницькими організаціями, був пристрасним проповідником і трибуном національних ідей. Брав участь у відправах на стрілецьких могилах Янівського та Личаківського цвинтарів. Вшанування пам'яті полеглих за волю України було святим обов'язком о.

Степана. Спричинився до відновлення кріівки вояків УПА в околиці свого рідного села, яка стала чи не єдиним музеєм визвольних змагань на Яворівщині.

Коли я стояв перед домовиною отця, згадалося літо 1987 року. Митрополичі палати на Святоюрській горі... Відчиняються двері каплиці, й у легкому комбінезоні виходить о. Степан Гриньків, кажучи: «Отче, зайдіть на хвилину. Подивитися, як ідуть наші малярські роботи». Саме тоді з нині вже покійним о. Володимиром Яремою, тодішнім парохом храму св. апп. Петра і Павла у Львові, вони робили розписи стін Митрополичої каплиці до ювілею 1000-ліття

Хрищення Русі-України. Окрім покликання до священства, отець мав вроджений талант до малярства.

Ми часто зустрічалися з ним на зборах отців-деканів, які проводив владика Любомир Гузар. На одній із нарад було порушено питання душпастирської праці у центральних та східних теренах України. Ми уважно слухали виступ владика. І раптом о. Степан підвівся з інвалідного візка (йому було ампутовано ногу) і каже: «Владико! Всечесні отці-декани! Мені мають допасувати протез до ноги, і тоді я зможу поїхати з місійною працею на східні терена України». Готовність жертовної праці для Церкви і народу цієї немічної тілом, та сильної духом людини зворушила нас до глибини душі. Але недуга прогресувала...

Отець здебільшого був при парафії, жив у скромній однокімнатній квартирі, яка служила йому келією. Чудесний архітектурний проект храму Благовіщення Пресвятої Богородиці обирав сам отець, радів успіхами, журився невдачами. Проте довершити це будівництво йому вже не судилося.

Господь дав о. Степанові сили вірно служити Христові аж до кінця життя. Востаннє, на свято Воздвиження Чесного і Животворного Хреста Господнього, він відслужив Святу Літургію і, як згадує о. Петро Рак, мав довгу повчальну проповідь – неначе відчував, що дні його життя вже полічені. Справді, незабаром ми прийшли на похорон о. Степана, і здавалося, що з домовини доноситься його голос: «Простіть і прощайте! Прости, дорога дружино, за ті хрести і терпіння, що завдавав тобі, особливо під час недуги. Дякую тобі за ласку, добре серце, за дітей, яких ми намагалися по-християнськи виховати. Прощайте, любі діти, дорогі дочки мої. Шануйте маму, слухайте її. Прощайте, дорогі люди, парафіяни, друзі. Прощайте, старі сивочолі ветерани визвольних змагань, в'язні концтаборів. Я був із вами у походах і маніфестаціях, ви обрали мене своїм капеланом – дякую вам за це. Прощайте і ви, всечесні отці, що будете мати обов'язок довершити будівництво цієї святині. Нехай Господь допомагає вам. Не забувайте про мене у своїх молитвах».

Під сумний передзвін церковних дзвонів процесія відбула до родинного села отця, де, згідно з його заповітом, він спочив. Нам залишається просити, щоб ласкавий Господь за молитвами Церкви Христової і родини прийняв та упокоїв душу новопреставленого слуги свого о. митр. Степана Гриньківа з душами усіх праведників.

о. митр. Йосиф Лучит

ТУ СПОЧИВАЄ
ГРИНЬКО КАРПИНЕЦЬ
СТРИЛЕЦЬ У Г. А.
УРОДЖ. 16.1.1893.
ПОЛОЖИВ СВОЮ ГОЛОВУ
В БАРТАТОВІ ЗА УКРАЇНУ
12.1.1919
... ПИМЯТЬ

Благодійний фонд «Карітас-Львів УГКЦ» організував сімейний табір «Відпочинок заради єднання»

За підтримки управління соціального захисту департаменту соціальної політики Львівської міської ради проект «Соціально-педагогічна робота з дітьми та молоддю в Україні» Благодійного фонду «Карітас-Львів УГКЦ» організував сімейний табір «Відпочинок заради єднання» для сімей бенефіціарів фонду. Шестеро мам та чотирнадцять дітей протягом чотирьох днів відпочивали у Сколівських Карпатах. Метою табору було здобуття навичок сімейного відпочинку та спільного проведення дозвілля мам з дітьми.

Традиційно програма заходу була насичена: вправи з педагогіки пригод, елементи навчання, прогулянки горами, настільні ігри та активний відпочинок на природі, вечірні обговорення дня та планів на прийдешній день.

Обговорення вправ з пригодницької педагогіки та спільні арттерапевтичні завдання допомогли батькам розібратись з особливостями поведінки дітей в підлітковому віці, зорієнтуватись, як протистояти маніпуляціям, та познайомитись із власним творчим потенціалом.

Ці п'ять днів табору підкреслили учасникам важливість не лише спільного дозвілля та його якості, але й необхідність чітких правил, послідовності у їхньому дотриманні та гумору.

В останній день учасники поділилися враженнями про табір. Серед них були слова однієї з мам: «Я зрозуміла, що можу довіряти своїм дітям навіть у ситуації, коли чогось не розумію». Ще одна з учасниць поділилась висновком: «Треба дотримуватись правил та бути щирою».

Благодійний фонд «Карітас-Львів УГКЦ» дякує управлінню соціального захисту департаменту гуманітарної політики ЛМР за підтримку!

БФ «Карітас-Львів УГКЦ»

Юрська молодь у «Мандрівці з Христом»

У липневі сонячні дні в м. Скадовськ на Херсонщині відбувся щорічний християнський табір «Мандрівка з Христом» для молоді парафії влкч. Юрія Переможця із м. Яворова, який організовує о. Тарас Собешкевич, її сотрудник.

Свою мандрівку молодь розпочала із відвідин Патріаршого собору Воскресіння ГНІХ у м. Києві, де її зустрів Блаженніший Святослав, Отець і Глава УГКЦ. Молодь мала нагоду особисто поспілкуватись із Патріархом. На завершення зустрічі Глава УГКЦ благословив усіх присутніх.

Далі «Юрська молодь» на запрошення народного депутата Павла Бакунця відвідала Верховну Раду України та мала екскурсію м. Києвом, а відтак відбула до місця проведення табору.

Оскільки відпочинок на морі у таборі «Мандрівка із Христом» стосується не лише відпочинку для тіла, а перш за все духовного збагачення молодої особи, цьогорічна тема табору – «Головні гріхи та протилежні їм чесноти». Осердям духовного відпочинку у таборі була щоденна особиста зустріч молодої особи із Євхаристійним Христом. Звісно, кожен учасник табору, окрім Божественної Літургії, зміг приступити до Святої Тайни

Покаяння. Неодмінним елементом щоденного молитовного життя табору були ранішня і вечірня молитви та тематичні катехизаційні науки.

У часі відпочинку на морі було пройдено декілька екскурсійних маршрутів. Усі разом побували на острові Джарилгач, на якому ще більше зарум'янили і навіть плавали біля дельфінів. На жаль, заповідник «Асканія Нова» зустрів молодь рясними опадами, через що не змогли побачити всієї краси української природи. Варто зазначити, що відпочинок у таборі – це не лише купання в морі, а й різні активні ігри, танці, конкурси та вечори творчості.

По завершенні відпочинкового християнського табору о. Тарас Собешкевич висловив причетним слова подяки: «Вдячний усім нашим волонтерам і жертводавцям, котрі підтримали нас у «Мандрівці з Христом», а також Господу Богу за чудових молодих людей, котрі мали можливість отримати неймовірні емоції, знайти нових друзів, духовно збагатитись та чудово відпочити на узбережжі Чорного моря».

*Володимир Маковецький,
студент Львівської духовної семінарії*

Світлина о. Богдана Луковського

Вітаємо Митрополита Львівського з нагоди дня народження!

Духovenство та вірні Львівської архієпархії сердечно вітають Високопреосвященного владика Ігоря, Архієпископа і Митрополита Львівського, з днем уродин, яке він святкував 3 серпня.

Високопреосвященний владико! У цей день знову прибігаємо до милосердного Бога, від усього серця складаючи Йому подяку за великий дар життя доброго пастиря, відданого і жертвовного служителя святої Церкви і громади її вірних!

Заносимо свої молитви до Творця, щоби Вас покріпив Своєю силою та благодаттю, дарував мир і наснагу, мудрість і мужність служити Слову і сповняти Його волю!

Нехай Господь Вас провадить і обдарує вірою, надією, любов'ю та повнотою Свого благословення на многії літа!

З молитвою за Вас
редакція газети «Мета»,
дуhovenство та вірні Львівської архієпархії

Духovenство та вірні сердечно вітають єпископа-помічника Львівської архієпархії Преосвященного Володимира зі 45-літтям!

Преосвященний владико Володимире, вітаємо Вас із особливим ювілеєм у Вашому земному житті – зі 45-літтям, який Ви святкували у великий празник Преображення ГНІХ! Саме тому в день особливої нашої подячної молитви Богові за дар Вашого життя, ми також щиро дякуємо Вам:

за Ваше слово, яке навчає нас віри;

за Вашу проповідь, яка відкриває і пояснює нам Христове Євангеліє;

за Ваші думки, які щодня наставляють нас на дорогу правдивого життя;

за Ваші молитви, якими огортаєте нас зі Святоюрської гори!

Нехай Всемилосердний Господь утврдить Вас у досконалій любові, Божій мудрості, ревності та самопосяганні! Щиро бажаємо Вам вдячного серця, радості, простоти і безкорисливої любові! Сили, щоб Ви могли послужити усім, хто цього потребує.

Нехай завжди по всіх дорогах життя Вас провадить і буде поруч Христос, як Він провадив двох своїх учнів до Емаусу. І нехай це буде впевнена дорога до мети, якою є спасіння душі!

На многії літа, Преосвященніший Владико!
З молитвою, редакція газети «Мета»,
дуhovenство та вірні Львівської архієпархії

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
літературний редактор
Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилайте на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор. Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем.

Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 5000 примірників, Замовл. № _____

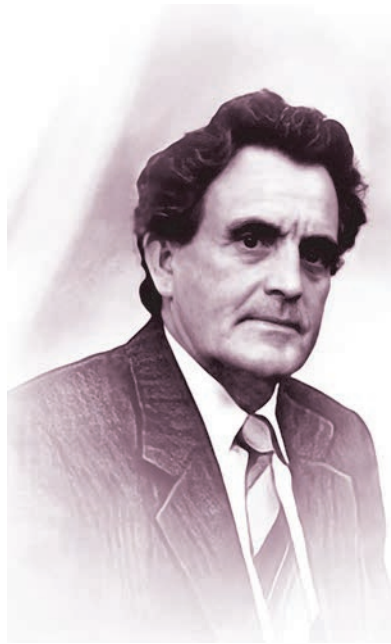
Вітаємо

ювілярів!

Редакція «Мети» щиро вітає усіх священнослужителів Львівської архієпархії, хто у вересні святкує свої іменини та уродини, а також, хто у вересні отримав ієрейські і дияконські свячення. Міцного здоров'я і щедрого усім Божого благословення, наснаги і ревності у праці в Господньому винограднику!

Одному із найстарших дяків УГКЦ виповнилось 90 років

1 липня 2021 року виповнилось 90 років від дня народження Мирослава Ортинського – багатолітнього дяка і регента парафії Введення в храм Пресвятої Богородиці, що у м. Львові (вул. Чукаріна, 5).

Народився п. Мирослав у с. Кавське на Стрийщині. З Церквою пов'язане ціле його життя. Ще в ранньому дитинстві, разом зі своєю матір'ю, він співав у сільському церковному хорі. Маючи 9 років (1940 р.), він вперше, самостійно, прочитав на Божественній Літургії апостольське читання в парафіяльному храмі св. Параскеви.

Перші ази дяківського співу п. Мирослав почав пізнавати в групі хлопчиків під опікою пароха о. Якова Мостюка, де на два крилоси співалися воскресні тропарі, самогласні стихирі та церковні пісні. Більш досконалого і повного вивчення дяківського співу він навчався протягом багатьох років у храмі Успіння Пресвятої Богородиці м. Стрия від професійного дяка і диригента Андрія Стадника.

Здобувши музичну освіту, як професійний диригент, п. Мирослав починає свою працю в державних установах Стрия та Львова, не полишаючи при цьому дяківської практики. В цих містах він створює низку самодіяльних хорів, спри-

яє відродженню національного хорового мистецтва та народних традицій. Великою заслугою молодого диригента стала створена ним чоловіча хорова капела підприємства «Львівтрансгаз», якою він керував майже 30 років. За час свого існування цей творчий колектив концертував у багатьох містах України, Прибалтики та Білорусі.

Після виходу з підпілля Української Греко-Католицької Церкви, поєднуючи свою працю на підприємстві «Львівтрансгаз», п. Мирослав почав офіційно виконувати службу дяка в храмі свв. Володимира і Ольги у м. Львові, та згодом, протягом 15 років, дяка і регента хору в парафії Різдва Пресвятої Богородиці, що на Сихові.

3 грудня 2005 року і по сьогоднішній день він виконує службу Богові в парафії Введення в храм Пресвятої Богородиці як дяк та регент чоловічого і мішаного хорів, як вчитель, який навчив та виховав велику плеяду дяків УГКЦ.

З нагоди славного 90-літнього ювілею, дякуючи йому за багатолітню сумлінну і творчу працю на славу Господню, вітаємо п. Мирослава Ортинського і бажаємо йому міцного здоров'я, творчих здобутків, радощів в будні і свята та Господнього благословення на многії літа!

Священики, дяки, хористи та парафіяни парафії Введення в храм Пресвятої Богородиці м. Львова.